

Mạc Thương Tang

Contents

Mạc Thương Tang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26	43

Mạc Thương Tang

Giới thiệu

Thể loại: Phụ tử niên thượng, xuyên không, giang hồ, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, sủng, ẩm áp, HE. Edit

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-thuong-tang>

1. Chương 1

- 1440X900

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ nhất chương —

...: O ...

Y không biết bản thân chết như thế nào, nhưng y có thể khẳng định mình đã chết. Hình như lúc đó cũng không cảm thấy thống khổ gì, trên thực tế y còn nhớ rõ bản thân đã mỉm cười mà ra đi.

Một lần nữa mở mắt, một khuôn mặt lạnh như băng đập vào mắt y, người đó không có nụ cười.

Y hơi bất ngờ một chút nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, cẩn thận phán đoán tình hình trước mắt, y phát hiện mình đã đầu thai sang một kiếp khác. Hiện tại — y chỉ là một đứa trẻ mới sinh.

Khuôn mặt đó...là của phụ thân. Sau này y từ chỗ mẫu thân biết được tên của hân — Mạc Nghịch Thiên, nhân xưng Thiên Cơ Tử.

Từ sau khi ra đời, y cực kỳ an tĩnh, không cười, không khóc. Nhìn những hạ nhân bên cạnh vừa lo vừa vội y chỉ cảm thấy thật nhàm chán. Y đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu, rốt cuộc bọn họ lo lắng cái gì a.

Đời này tên của y là Mạc Phi Ly, hai chữ Phi Ly này là do chính phụ thân đặt, đáng tiếc y lại hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa thâm sâu của nó.

Mẫu thân thập phần yêu thương y, thấy y không khóc không cười, người tuy rằng lo lắng nhưng cũng không nỡ đánh mắng gì. Y cũng không quá để ý chuyện này, chỉ sợ là do bệnh cũ ở kiếp trước của y đi — Lười.

Năm y tròn một tuổi thì mẫu thân qua đời, y lẳng lặng nhìn đám người xuất hiện trước linh vị mẫu thân, không khóc cũng không nháo, tựa như chuyện này không có chút quan hệ nào với y vậy. Người khác cho rằng y chỉ là hài tử một tuổi không hiểu chuyện, chỉ có phụ thân vẫn luôn nhìn chăm chú vào y, không biết suy nghĩ cái gì, trong mắt lóe lên ý vị thâm trường.

Bọn họ làm sao có thể hiểu được, đã trải qua một lần sinh tử, trái tim của y từ lâu chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng vô ba.

Từ đó về sau, phụ thân luôn tự mình chiếu cố y, để y ở trong thư phòng hân mà “chăm sóc”. Đôi khi nhìn khuôn mặt lãnh khốc của phụ thân, trong lòng y luôn sinh ra một loại cảm giác an tâm. Tuy rằng đã tận lực không nghĩ tới nguyên nhân cái chết ở kiếp trước, thế nhưng nó lại như một bóng ma đeo bám y không buông. Những đêm bị ác mộng quấy phá làm cho giật mình tỉnh giấc, phụ thân không còn mang vẻ mặt lạnh lùng như ngày thường nữa, mà vô cùng ôn nhu trấn an y.

Y rất thích cái cảm giác này, ở bên cạnh phụ thân y cảm thấy vô cùng an tâm, vì vậy từ đó y quyết định ngủ chung với phụ thân. Phụ thân tuy rằng vẫn một bộ dáng lạnh như băng nhưng cũng không bài xích.

Y thường xuyên ngồi suy nghĩ vu vơ đến ngẩn người, sau đó lại cảm thấy buồn cười. Kiếp trước sống trong thời đại khoa học công nghệ, hôm nay tỉnh giấc ở cổ đại, lại vẫn mang theo ký ức của kiếp trước. Không ngờ thật sự có loại chuyện bất khả thi này, bất quá y cũng không mấy để ý, như vậy thì sao chứ, nếu “Thần” đã cho y cơ hội, vậy y liền hảo hảo tận dụng a.

Hai tuổi thông thuộc kinh thư, ba tuổi đọc hiểu luận ngữ, bốn tuổi xuất khẩu thành thơ, cầm kỳ thi họa, y thuật bậc* thuật lại càng tuyệt diệu. Đây chẳng phải là thiên tài sao? Thực sự là buồn cười mà, trước đây luôn nghĩ loại chuyện này là bất khả tư nghị, nay lại xuất hiện trên người y. Nhìn một đám người coi y như thần mà sùng kính thật làm cho y cảm thấy phiền não mà.

Năm nay y tròn sáu tuổi, tuy rằng tính luôn cả kiếp trước chắc cũng đã hơn hai mươi đi. Phụ thân mấy năm nay cũng không thay đổi gì, chỉ là đối với y càng thêm cưng chiều.

Mấy năm nay người nhập cốc cầu y** rất nhiều, nhìn gương mặt lạnh của phụ thân, y thật không biết bọn họ lấy đâu ra can đảm đi cầu y? Nói tới đây mới nhớ nha, nơi y đang ở chính là Tuấn Thiên cốc, mà phụ thân của y chính là thần y nổi danh trên giang hồ đồng thời cũng là một cao thủ dịch bạc, bằng không phụ thân cũng sẽ không được mọi người gọi là Thiên Cơ Tử.

Bất đồng với khuôn mặt lãnh khốc của phụ thân, trên mặt y luôn mang theo nụ cười, có lúc y hoài nghi, có phải hay không mình là do một con tiểu hồ ly đầu thai a?

Bởi vì từ trong bụng mẹ đã mang thể chất thuần âm, y chỉ có thể tập luyện Tổ Hồi Quyết. May mắn, đối với gia tộc của y thì võ công âm nhu chính là thiên hạ nhất tuyệt, Tổ Hồi Quyết vì một số nguyên do mà không truyền cho hậu thế, người trong võ lâm đều tưởng rằng nó đã thất truyền. Hắc hắc, có thể nghĩ, sau này tuyệt đối gây ra một hồi sóng gió nha. (==|||)

Phụ thân không thương mẫu thân đã mất của y, điều này vừa sinh ra là có thể cảm giác được. Đáng tiếc mẫu thân lúc còn sống lại yêu phụ thân say đắm. Tình chính là thứ đả thương người nhất.

Phụ thân mười sáu tuổi thì có y, bây giờ đã hai mươi hai. Hẳn cho tới bây giờ không hề yêu bất luận người nào. Nếu không phải hẳn đối với y rất sủng ái, y còn cho rằng hẳn là người vô cảm.

Phụ thân vẫn thường nói với y: “Ly nhi, nếu tương lai muốn có nương...thì liền nói với ta”.

Y nghe xong không có phản ứng gì, vân đạm phong khinh cười nói: “Ly nhi chỉ cần phụ thân là đủ rồi”. Đây cũng không phải là y nói ngoa, mà trong lòng y thật sự nghĩ như vậy.

Hắn sau khi nghe câu này, bằng sơn ngàn năm dường như tan chảy, ôn nhu xoa đầu ta, ôm ta hôn nhẹ.

... ..

... ..

Một năm kia, y đã đến tuổi thành niên. Cổ nhân mười lăm tuổi đã có thể thành hôn, mà y đã mười bốn.

Một năm kia, y gặp Dương Lục Duyên, nàng là một nữ hài phi thường ngây thơ, chỉ mới mười hai tuổi, bình thường luôn quần quít lấy y gọi “Phi Ly ca ca”. Phụ thân của nàng chính là minh chủ võ lâm, bất quá võ công y được phụ thân truyền thụ so với vị minh chủ này còn muốn cao cường hơn. Bọn họ là vì nương của nàng mà vào cốc cầu y.

Y đối Tiểu Duyên cũng chỉ có chút thưởng thức mà thôi, không phải vì Tiểu Duyên không đẹp, kỳ thực Tiểu Duyên có thể coi là một tiểu mỹ nữ, nhưng nếu so với phụ thân của y, nàng quá mức bình thường. Bất quá y rất thích tính cách đơn thuần của Tiểu Duyên, vì vậy đã đồng ý chữa bệnh cho mẫu thân nàng.

Một tháng sau, bệnh của mẫu thân nàng đã hoàn toàn khỏi hẳn, mà y cũng trở thành ân nhân của một nhà võ lâm minh chủ.

“Phi Ly ca ca, nhất định phải tới nhà của ta chơi nha! Ta chờ huynh, Tiểu Duyên nhất định sẽ chờ Phi Ly ca ca!”

Y thuận miệng đáp ứng nàng, mỉm cười nhìn một nhà bọn họ ly khai.

Phụ thân vẻ mặt không thay đổi hỏi y có thích nàng hay không. Y suy nghĩ một hồi, quay lại nhìn hẳn, nhàn nhạt mở miệng cười nói: “Phụ thân, nếu ta thích Tiểu Duyên. Người sẽ đồng ý cho Ly nhi thú nàng sao?”

Khuôn mặt bất biến của hắn giống như nứt ra, thanh âm có chút khàn khàn nói: “Ly nhi, người còn trẻ. Thế nhưng nếu người muốn thú nàng thì liền tùy người vậy”.

Nghe được câu đó, y quay lại nhìn hẳn cười khúc khích, thanh âm có chút làm nũng: “Ly nhi chưa muốn thành hôn, Ly nhi vĩnh viễn ở cùng với phụ thân là được rồi”. Cho dù nói vậy nhưng trong lòng vẫn có chút ý niệm, nếu một ngày nào đó phải thành hôn thì người ta lựa chọn có lẽ là Tiểu Duyên, đơn giản vì nàng là một nữ hài tốt, dù sao vẫn là do ta lừa dối biếng mà thôi. (Êm lừa dối biếng không muốn tìm người yêu nên chọn đại người mình quen...Mà có chọn ai đi nữa êm cũng hok có cơ hội lấy người ta đâu a!!! Hắc hắc *cười gian*)

“Ly nhi...Người phải nhớ kỹ những gì hôm nay người nói. Một ngày nào đó nếu người muốn thú thê, tuy rằng phụ thân không ngăn cản, nhưng cũng không buông tay”.

Lúc đó y vùi đầu ở trong ngực phụ thân, không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, càng không hiểu được hàm ý của câu nói đó. Cho đến sau này nhớ lại, y mới phát hiện, ngay từ lúc bắt đầu y đã không có bất kỳ đường lui nào.

>> Hết đệ nhất chương

2. Chương 2

Đệ nhị chương

...: O :...

Kinh thành Đại An

– Hân Vũ các –

“Phù Dao, người như vậy làm sao còn đáng dấp của ‘Đệ nhất mỹ nhân’ Phù Dung tiên tử nữa chứ?” Mạc Phi Ly một thân bạch y như tuyết, lưỡi biếng nằm dài trên giường, tà mị liếc nhìn mỹ nhân ‘Bạo Long’ ở đối diện.

“Phi Ly, nếu nói xinh đẹp, trong thiên hạ làm gì còn người xinh đẹp hơn người a?” Mỹ nhân tức giận châm chọc nói.

“...” Có a! Phụ thân của ta...

“Nhạc Thư Hành chết tiệt! Ta vất vả cứu hắn, hắn cư nhiên còn trúng độc!”

“Người thôi đi, muốn kêu ta đi cứu hắn thì cứ trực tiếp mở miệng. Nhớ kỹ, lần này người thiếu ta một phần nhân tình”. Đưa tay cầm lấy chén rượu, Mạc Phi Ly chậm rãi mở miệng, thần nhiên thưởng thức vẻ mặt y trở nên cứng ngắc.

“Phi Ly a người nhìn xem chúng ta thân mật như vậy, nhân tình gì đó hay là miễn đi, huống chi...người dám nói người không thích ta?”

Ai da...cái mị nhãn này cũng thật là...y không mệt sao?

“Thiếu chính là thiếu, không có khả năng miễn a! Còn có, ta thích người là bởi vì người thú vị”. Mang theo tiểu ý nhìn y, càng nhìn càng cảm thấy thú vị.

“Người...” Sắc mặt y thoáng cái trở nên đỏ rực, cực kỳ xinh đẹp a.

“Hắc hắc, Phù Dao. Ta phát hiện người càng ngày càng đẹp nha. Đến đây...” Mạc Phi Ly mị hoặc mỉm cười, câu dẫn y đi đến bên cạnh.

Phù Dao có chút nghi ngờ đi tới. Mạc Phi Ly một tay bắt lấy y kéo vào trong lòng, ghé vào tai y thổi khí: “Phù Dao...Người nói nếu như ta...”

‘Bính’, cánh cửa đáng thương bị đá văng cắt đứt tiếng nói.

“Mạc. Phi. Ly! Buông Phù Dao ra!” Người tới hung hăng hét lên một câu, một tay kéo lấy Phù Dao từ trong lòng y vào ngực, sau đó gắt gao ôm chặt.

Mạc Phi Ly hí mắt nhìn hắn.

Ân. Cả khuôn mặt xanh lét vừa vặn tương xứng với một thân thanh y của hắn a...

Y nhìn không được ôm bụng cười to.

“Người! Mạc Phi Ly! Vừa rồi là người cố ý”. Ừm, Phù Dao coi như không nghe...

Y nhún nhún vai từ chối cho ý kiến: “Phù Dao thân ái. Tiểu tình nhân của người trúng độc nhưng vẫn rất có tinh thần nha, người xem có phải hay không, không cần ta cứu hắn nữa rồi?”

“... ..”

“... ..” Phù Dao sắc mặt tái xanh, dường như phát hiện ra điều gì. “Nhạc Thư Hành! Người trúng độc căn bản là giả đúng không! Còn có...Mạc Phi Ly, người dám cùng hắc bầy trò gạt ta! Các người...ta...”

Mắt thấy Phù đại mỹ nhân lần thứ hai bùng phát thành ‘Bạo Long’. Ta thuận theo đạo ánh mắt như muốn giết người kia càng thêm trêu đùa: “Mộ Phù Dao, Mộ đại hiệp, Mộ đại cung chủ, phong độ, phong độ a”.

“Cho người xuống địa ngục ta liền phong độ! Ta...xxx...người...”

“Phù Dao, bình tĩnh, bình tĩnh một chút. Nghe ta nói! Hãy nghe ta nói a ” Nhạc Thư Hành vội vàng ôm lấy Phù Dao kéo y ra ngoài.

Hô rốt cuộc cũng an tĩnh...

Mạc Phi Ly đến bên bàn ngồi xuống, một mình uống rượu, nhân thần mê ly.

... ..

“Phụ thân, Ly nhi nghĩ muốn ra cốc một lần”. Y ở trong ngực nam nhân nhẹ nhàng nói.

“Ly nhi, bên ngoài rất nguy hiểm. Người đã nghĩ kỹ chưa?”. Nam nhân ánh mắt thâm thúy tràn đầy lo lắng cùng không muốn.

“...Ly nhi đã nghĩ kỹ”. Đem đầu càng vùi sâu vào trong ngực nam nhân, thỏa mãn hít lấy khí tức chỉ thuộc về một mình hắc.

Hương vị của phụ thân...

...

...

“Đa tạ huynh đài đã cứu giúp. Tiểu đệ là Mộ Phù Dao. Xin hỏi quý tách đại danh của huynh đài?” Thanh y thiếu niên lễ phép nói, trên môi nở nụ cười khuy nhiên thành.

“Mạc Phi Ly”.

“Hảo. Phi Ly, người hãy nhận lấy Thất Thần lệnh này, từ nay về sau chỉ cần người có việc yêu cầu, Thất Thần cung tuyệt đối tuân theo”. Trên môi thiếu niên vẫn là nụ cười không gì sánh được.

... ..

... ..

Không tự chủ vùng lên khoe môi.

Phụ thân...Người vẫn tốt chứ?

‘Bính’ một tiếng, cánh cửa đáng thương lần thứ hai bị người đá văng ra.

“Phi Ly, lần này người cùng với chúng ta đi Phi Long bảo nha?

Phù đại mỹ nhân hào hứng vọt tới trước mặt Mạc Phi Ly, đi theo phía sau như hình với bóng chính là tiểu tình nhân của y.

Xem ra đã hòa hợp với tình nhân rồi hà hã...Lần sau nên làm trò gì đây a? Mạc Phi Ly tà ác nghĩ trong đầu.

“Phi Long bảo?”

“Đúng vậy, gần đây trên giang hồ bàn tán xôn xao chuyện Phi Long bảo bảo chủ, cũng chính là đương kim vô lâm minh chủ Dương Ti Thành quyết định nhường lại ngôi vị minh chủ, hơn nữa còn muốn tổ chức đại hội kén rể”. Phù Dao vẽ mặt hưng phấn, nằm trong lòng Nhạc Thư Hành dương nanh múa vuốt.

“Minh chủ vô lâm a...” Có ý tứ.

“Hắc hắc thế nào? Có hứng thú? Làm hiền tế tương lai của minh chủ vô lâm kiêm bảo chủ Phi Long bảo, rất có tiền đồ nga”. Phù Dao ám muội hưởng về y chớp chớp mắt.

Mắt bị co giật sao?

“Người rất có hứng thú?” Y vừa nói vừa bày ra bộ dạng ‘Thì ra là thế’.

“Ta...”

“Người dám!” Phù Dao còn chưa nói xong liền bị Nhạc Thư Hành nhìn chăm chăm ở phía sau cắt đứt.

“Ta...Không dám...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ giống như tiếng muỗi kêu.

Ha hả, xem ra Mộ tiểu cung chủ của chúng ta đã bị Nhạc đại tướng quân ‘ăn’ không còn một mảnh rồi nha...

Y rất hứng thú thưởng thức một màn này...hắc hắc...

Hết đệ nhị chương _____ Ừm...Chương này có vẻ ngắn nhỉ, nhưng không phải do ta cắt xén bớt đâu, tác giả chỉ viết tới đây thôi ak! Hi vọng chương sau sẽ dài hơn a... Vì Phi Ly và Phù Dao đều là thụ nên ta đều dùng là y, mọi người đừng nhầm lẫn nha. Thiên Ly

3. Chương 3

13126333761508058688_574_5741

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ tam chương

...: O ...

Phi Long bảo là một trong những bang phái số một số hai trên giang hồ, ngoài bảo chủ Dương Ti Thành hiện nay là minh chủ võ lâm, thì những chuyện hành hiệp trượng nghĩa của bọn họ cũng được lan truyền khắp đại nam giang bắc.

Giang hồ truyền tụng:

Nhất cung nhị bảo tam bang tứ phái

Ý của nó là chỉ: Thất Thần cung, Phi Long bảo, Phượng Tường bảo, Tổ Y bang, Trần Diệt bang, Tàng Thiên bang, Tiêu Dao môn, U Minh môn, Đường môn, Âm môn.

Thơ viết

“Thất Thần tinh đấu tề Tiêu Diêu

Phi Long tại thiên Phượng Tường vũ

Tổ Y triêm trần thụ U Minh

Thục trung lệ ảnh Âm trung tàng”

Phi Long bảo tọa tại phía nam thượng kinh.

Một chiếc mã xa hoa lệ hướng về phía Phi Long bảo mà đi, cực kỳ hấp dẫn sự chú ý.

“Thư Hành, còn bao lâu mới tới Phi Long bảo?” Mộ Phù Dao vén màn xe, hỏi người ‘cam tâm tình nguyện’ bị bắt làm phu xe Nhạc Thư Hành.

“Đại khái khoảng chừng ba ngày nữa. Một không? Người kiên nhẫn một chút, nếu một hôm liền lên tháp ngủ một lát đi”.

“Ân...” Mộ Phù Dao gương mặt ngọt ngào đáp một tiếng, sau đó lui về trên tháp được phủ lông mềm, nhìn người đang thất thần ở kế bên cất tiếng: “Phi Ly?”

“Phi Ly...Phi Ly!!!”

“A?” Mạc Phi Ly có chút mê man cười khúc khích: “Hắc hắc, có chuyện gì?”

“Phi Ly, người vừa mới phát ngốc cái gì à? Gọi nhiều lần như vậy mà không tỉnh”. Phù Dao vẻ mặt nghi hoặc: “Có phải hay không...?”

“Cái gì? Không có”.

“Ta còn chưa nói gì mà? Có phải đang nhớ tới người nào đó hay không? Là ý trung nhân của người?” Không thể nào? Con hồ ly này mà cũng có ý trung nhân sao?

“...Đang nhớ tới phụ thân ta”.

Ý trung nhân? Dương Lục Duyên có được tính không? Tiểu Duyên...không biết có được không? Lần này Dương bá bá muốn kén rể sao...

“Phụ thân? Khụ, khụ, không nghĩ tới con hồ ly như người lại hiếu thuận như vậy đó”. Phụ thân?! Có làm hay không? Biểu tình vừa rồi rõ ràng là...

“Người vừa gọi ta là gì?” Y híp mắt lại, mặt tươi cười.

Tiểu tử muốn chết, có gan thì kêu thêm lần nữa.

“Không...không có gì, ta ngủ”. Hồ ly, hồ ly, hồ ly...(Ta:*Bó tay*, Phù Dao đúng là không biết sợ chết. Phù Dao: có sao đâu, y cũng không nghe thấy a!)

“ ... ”

Rời khỏi cốc đã hơn một năm, một năm qua y vẫn chưa trở lại lần nào. Không biết phụ thân như thế nào? Trong cốc vẫn có nhiều người tới cầu y sao?

...

Dương bá bá muốn tìm người tài? Kén rể?

Nha đầu Tiểu Duyên kia nhất định sẽ làm âm ỉ cho xem. Ha hả, tính tình của nàng từ trước tới nay vẫn luôn bướng bỉnh như vậy.

Không biết đại hội lần này sẽ ra sao. Thật chờ mong a...

Phi Long bảo...

>> Hết đệ tam chương

4. Chương 4

73026171

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ tứ chương

...: O :...

“Ai...?!”

“ ... ”

Một đạo thanh quang thoáng hiện, bóng đen lóe lên liền biến mất.

Mới vừa rồi là...

Mạc Phi Ly chau mày, chẳng lẽ...? Xem ra lần này đi Phi Long bảo không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

‘Hưu’ một tiếng, ngựa nhanh chóng dừng lại. Thân xe cũng theo đà mà rung động.

“Không sao chứ?” Nhạc Thư Hành vội vàng đỡ lấy Mộ Phù Dao.

“Không có việc gì”.

“Phi Ly, vừa rồi là gì? Người cảm thấy thế nào?”

“...” Mạc Phi Ly trầm mặc một hồi: “Có người đến”.

“?!”

‘Giá’, ba người nghe tiếng, quay đầu lại nhìn xung quanh, chỉ thấy phía sau bụi bay mù mịt, năm nam tử cưỡi ngựa mà đến.

“Ba vị bằng hữu, thất lễ”. Đi phía trước là một thanh niên áo xám hiển nhiên là người dẫn đầu, hắn nói xong sau đó thì lễ: “Không biết ba vị có từng nhìn thấy một hắc y che mặt đi qua nơi này?”

Mạc Phi Ly hí mắt quan sát hắn hồi lâu.

Khá lắm, là một tên công tử tuần tú, khí vũ hiên ngang, cao lớn siêu quần, người như hắn hẳn là có thân thể không nhỏ a.

Trong lúc y quan sát hắn thì đồng thời hắn cũng đang quan sát nhóm y.

Chấn động! Đây là cảm giác đầu tiên của hắn khi nhìn thấy diện mạo của ba người. Hắn chưa từng gặp qua người nào có mỹ sắc như vị thiếu niên mặc trường sam thanh sắc này, mỗi động tác đều tản ra mị hoặc mê người, nhưng lại có phần nóng nảy, thật là thú vị. Nhìn qua vị thiếu niên mặc sam y nguyệt bạch, khuôn mặt tươi cười ngênh đón so với vị thiếu niên thanh y còn muốn đẹp hơn! Đưa tay nhắc chân vô cùng tự nhiên tao nhã, tiên phong đạo cốt, trên đời này thật sự có người như vậy?!

Về phần vị huyền y nam tử kia...Tuần tú cao lớn, không phú cũng quý.

“Chúng ta quả thật nhìn thấy một đạo hắc ảnh xẹt qua nơi này”. Mạc Phi Ly lên tiếng trả lời.

“Cảm tạ. Tại hạ là Nam Cung Vọng, mạo phép được biết cao danh quý tánh của ba vị?” Nhân vật như vậy mà không nhận thức, quả thực đáng tiếc.

“Tại hạ Nhạc Thư Hành. Bên cạnh ta chính là Mộ Phù Dao, còn vị kia là...” Nhạc Thư Hành hào sảng hỏi đáp.

“Mạc Phi Ly”. Y cười nhạt tiếp lời.

Nam Cung Vọng... Thiếu chủ Tiêu Dao môn! Ha ha...Thú vị!

Y cùng Phù Dao lặng lẽ trao đổi ánh mắt.

Nghe bọn y nói xong, thần sắc Nam Cung Vọng lập tức sáng ngời: “Nhạc Thư Hành, Bình Nam đại tướng quân hiện nay! Mộ Phù Dao, cung chủ Thất Thần cung!”

Về phần Mạc Phi Ly, Mạc Phi Ly...Mạc. Phi. Ly. Đúng rồi!

“Mạc Thiên Cơ, tinh thông mệnh cách, y thuật cao siêu, có thể cứu sống cả những người đã gần như bước chân tới quỷ môn quan, ngay cả Diêm vương cũng phải cam nguyện làm thủ hạ! Thật sự! Vắn. Bạc. Y. Tiên!!!” Nam Cung Vọng càng nghĩ càng kích động, nghĩ thầm: Hôm nay không chỉ gặp được thần long thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết Thất Thần cung chủ, càng không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy người hành tung mờ ảo Vắn Bạc Y Tiên! Đây là may mắn biết bao a.

“Không nghĩ tới hôm nay lại được diện kiến những người nổi danh khắp thiên hạ như các vị, thật sự là vinh hạnh. Nếu các vị không chê, chúng ta cùng nhau lên đường được chứ?”

“Ha ha, Nam Cung huynh khách khí rồi. Không phải Nam Cung huynh còn đang truy tìm tên hắc y nhân kia sao? Nếu không...”

“A! Đúng rồi. Nếu Mạc huynh không nhắc nhở ta thật sự đã quên mất. Đáng tiếc không biết còn có thể gặp lại lần nữa hay không?”

“Dường như Nam Cung huynh cũng đang trên đường tới Phi Long bảo thì phải? Khi đó chúng ta còn có thể gặp lại”.

“Hảo! Một lời đã định. Ba vị, sau này còn gặp lại! Giá”.

Khói bụi lại cuộn cuộn nổi lên, trong chốc lát nhóm người Nam Cung Vọng liền biến mất.

“Thật là một người hào sảng. Rất hợp với ta”. Bên này Nhạc Thư Hành cảm khái nói ra một câu.

“Rất hợp với người? Hử?” Bên kia Phù Dao nguy hiểm híp mắt phượng, trong lời nói lộ ra uy hiếp nồng đậm.

“A không, ý ta là nói...Anh hùng tương tích, anh hùng tương tích!” Phù Dao a Phù Dao, người nghìn vạn lần không nên tức giận nha.

“Hử” Phù Dao xoay người không thèm để ý tới hắn. “Phi Ly, người nói Nam Cung Vọng là người như thế nào?”

“Thú vị!” Hắc hắc, thật sự là thú vị...

“Hả...?!” Đôi oan gia trăm miệng một lời kêu lên.

“Thú vị, so với các người còn thú vị hơn. Ha ha ha...”

“Ồ ily”. Lại trăm miệng một lời.

“...”

>> Hết đệ tứ chương

5. Chương 5

2011092650015565

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ ngũ chương

...: O :...

– Phi Long bảo –

“Huynh đệ, người có nghe nói gì không? Nghe đồn nữ nhi của Dương minh chủ xinh đẹp tựa thiên tiên a”.

“Ta đây đã sớm biết, nghe nói lần này Dương minh chủ muốn thoái vị, quyết định nhường lại cho vị hiền tể được lựa chọn”.

“Có chuyện này sao? Bất quá nếu thật có thể lên làm võ lâm minh chủ, vậy không phải là một lúc được hai cái lợi...A”.

“Sao người lại đánh ta...?”

“Người thôi đi. Xấu xí như người mà cũng đòi làm võ lâm minh chủ sao?”

“Người, người, người! Người thì tốt hơn ta chắc!”

“... ..”

Đám nhân sĩ võ lâm ở nơi đó bàn luận tít bụi, không có ai chú ý tới ba người thanh niên mang mũ che giấu đó.

“Phi Ly, nghe thấy không?”

“Ân. Vì vậy ta mới nói thú vị nha”, y hướng về Mộ Phù Dao nháy mắt mấy cái.

“Chuyện này thú vị? Người thật nghĩ như vậy?” Hãn... -_-|||

“Hắc hắc, người có từng nghĩ tới, đại hội lần này sẽ dẫn tới hậu quả gì?” Mạc Phi Ly hướng bọn họ thần thần bí bí cười nói.

“Hậu quả? Lẽ nào...”

“Cái gì? Cái gì? Thư Hành, người phát hiện cái gì sao?”

“Chẳng lẽ là...Không biết”.

“Người...!” Cẩm thấy bị đùa bỡn, Mộ Phù Dao không để ý tới Nhạc Thư Hành nữa: “Phi Ly, người nói cho ta biết hậu quả gì đi?”

“Ha ha, bí mật!”

Xem ra sự tình rất là không ổn a. Dương bá bá sẽ không làm như vậy mới đúng, vậy thì là ai?

Giữa lúc y còn đang lâm vào trầm tư, thì đại hội đã bắt đầu.

“Các vị võ lâm đồng đạo, lão phu Dương Ti Thành hôm nay mời các vị đến đây, việc đầu tiên là muốn tìm kiếm người tài để nhường lại vị trí minh chủ. Lão phu tung hoành hơn ba mươi năm, mặc dù có thể nói đã làm được một ít việc hiệp nghĩa, nhưng hôm nay tuổi tác cũng đã cao, chỉ muốn được thanh tịnh, mong các vị đồng đạo thành toàn... Việc thứ hai, chính là muốn tìm cho khuê nữ một lang quân như ý”.

Y ngược đầu lên nhìn, phía trước cách nơi này một khoảng, trung niên nam tử đang thủ lễ không phải là Dương bá bá sao?

Ánh mắt tiếp tục lướt một vòng, đứng ở sau lưng một tử y nữ tử xinh đẹp chính là Tiểu Duyệt. Đây là sao? Không phải kén rể cho Tiểu Duyệt sao? Làm sao sẽ...? Còn có, vị tử y nữ tử kia là ai?

“Tiểu nữ tên Dương Tử Diệp, năm nay mười bảy, hôm nay lão phu vì tiểu nữ...”

Y nghe Dương Ti Thành nói, liền bị cái tên hấp dẫn rơi vào trầm tư ‘Dương Tử Diệp’!!! Không phải Dương Lục Duyệt? Ngày đó ở Tuấn Thiên cốc, một nhà Dương bá bá y đều gặp qua, vậy thì Dương Tử Diệp này là chuyện gì?

Đúng lúc này y phát giác dường như có một đạo ánh mắt chăm chú nhìn y, đang muốn tìm kiếm xem ánh mắt kia là từ nơi nào, thế nhưng nó lại biến mất vô tung vô ảnh.

Ánh mắt kia...Rất quen thuộc!

“Phi Ly. Phi Ly. Nhìn đi, luận võ bắt đầu rồi...” Phù Dao kêu to khiến y từ trong suy nghĩ hồi tỉnh lại.

Y không khỏi nhìn lên võ đài. A, không nghĩ tới lại nhìn thấy kẻ ‘thú vị’ kia.

“Không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại Nam Cung Vọng”.

“Đúng vậy”.

Có ý tứ, đến bây giờ vẫn chưa được chứng kiến võ công của Phi Ly, không biết võ công của Nam Cung Vọng này so với ai kia có lợi hại hơn không a. Phù Dao phụng mệnh giáo huấn lưu chuyển, hướng Mạc Phi Ly dụ dỗ nói: “Phi Ly, người không lên đài sao? Làm minh chủ võ lâm rất lợi hại nha”.

“Nếu người muốn thì lên đi, ta không ngăn cản đâu”. Mạc Phi Ly tựa tiểu phi tiểu tử mở miệng.

“A không có...” Ta cũng không muốn bị Thư Hành ‘giáo dục’, ‘cải tạo’ a...

Đường nhìn vừa rồi đến tột cùng là của ai! Vì sao lại nóng bỏng tới như vậy? Rồi lại khiến cho tâm y đau nhức...

Tiểu Duyệt? Nam Cung Vọng? Không có khả năng! Y hiện tại mang theo mạng che, sẽ không có người phát hiện mới đúng. Nhưng ánh mắt vừa rồi thì phải giải thích thế nào?

... ..

Vào lúc y vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của mình thì Nam Cung Vọng đã dành được thắng lợi.

>> Hết đệ ngũ chương

6. Chương 6

10176204_830744540276368_8143695974530082031_n

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ lục chương

...: O ...

Mọi chuyện tiếp theo đều diễn ra rất thuận lợi, ngay khi mọi người cho rằng thắng lợi đã thuộc về Nam Cung Vọng thì một chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh...

“Khoan đã!”

Tất cả mọi người đều nhìn theo thanh âm phát ra, liền nhìn thấy một gã thư sinh gầy yếu. Người này ánh mắt đờ đẫn không có tinh quang, bước đi yếu ớt. Người như thế chỉ có thể là người hoàn toàn không có võ công hoặc là võ công đã mất hết!

Nhưng tên thư sinh này tuyệt đối không phải loại người thuộc về về sau, từ thần sắc trên mặt hắn, Mạc Phi Ly phát hiện hắn không chỉ không có võ công mà bản thân còn mang trọng bệnh!

“Chờ một chút”. Thư sinh đẩy người hầu đang nâng hắn ra, tự mình bước từng bước đi về phía Dương Tử Diệp: “Diệp nhi...Diệp nhi! Nàng vẫn không chịu nhìn ta sao?”

“Này! Tên nghèo kiết hủ lậu kia, ngươi là ai? Phi Long bảo của chúng ta há là nơi để ngươi tới điều võ giương oai?”

“Diệp nhi! Diệp nhi! Ta là Chu Văn Kiệt, là Văn Kiệt của nàng a!” Thư sinh tự xưng là Chu Văn Kiệt kia không để ý đến thị vệ của Phi Long bảo ngăn cản, ra sức chạy về phía Dương Tử Diệp.

“Ta, không biết hắn”. Lời nói vô tình cực kỳ đã thương lòng người.

“Diệp nhi, nàng quả nhiên là vô tình vô nghĩa, năm đó thề non hẹn biển hóa ra chỉ là mộng thôi sao? Ha ha ha...” Chu Văn Kiệt kích động điên cuồng cười to, thần thái bi phẫn: “Hảo, hảo! Ngươi đã vô tình như vậy thì đừng trách ta vô nghĩa, hôm nay ở trước mặt tất cả mọi người, ta muốn nói! Ngươi – Cố Thái Diệp, chính là vị hôn thê của Chu Văn Kiệt ta, căn bản không phải là Dương Tử Diệp gì đó”. ‘Phụt’, nói đến đó, Chu Văn Kiệt khí giận công tâm mà phun ra một búng máu.

Y lẳng lặng quan sát xung quanh, mọi người tại đây đối với chuyện này nghị luận xôn xao, phần lớn đều là muốn nhìn thấy Phi Long bảo bị mất mặt.

Dương Tử Diệp? Cố Thái Diệp? Xem ra trong chuyện này còn ẩn giấu một bí mật nào đó a...

Y ngẩng đầu nhìn về phía Dương bá bá, sắc mặt hắn bình tĩnh, giống như chuyện này căn bản không có quan hệ gì với hắn. Không quan hệ! Dương Tử Diệp này thật sự là nữ nhi của hắn sao, làm sao hắn lại có thể bình tĩnh như vậy? Trong lòng khẽ động, ánh mắt chuyển hướng về Dương Tử Diệp, sắc mặt của nàng tái nhợt nhưng vẫn cố gắng tự trấn định, nhẹ nhàng di chuyển kim châm trong tay.

Kim châm?! Chết tiệt! Thân ảnh Mạc Phi Ly chợt lóe lên, không đợi mọi người kịp phản ứng, thoáng cái đã đến trước mặt Chu Văn Kiệt, đánh rơi kim châm sắp đâm vào người hắn.

Dời mắt nhìn về phía ba cây kim châm, y không khỏi cảm khái, lòng dạ thật độc ác a, tấm ‘Hạc Đỉnh Hồng’ lên ba cây kim châm, đối với một thư sinh không có chút võ công lại có thể hạ độc thủ nặng như vậy... Dương Tử Diệp này, thật sự không đơn giản.

Y như có như không liếc mắt nhìn Dương Tử Diệp một cái, rồi không để ý tới nàng nữa, xoay người kéo tay Chu Văn Kiệt lên xem mạch.

“Ngươi chỉ là do tâm bệnh mà thành, không có gì đáng ngại. Từ nay về sau phải cố gắng tu thân dưỡng tính”. Dứt lời liền nhìn thấy mọi người như dại ra nhìn chằm chằm mình. Vì vậy, y thần nhiên nở một nụ cười mỉa hoặc đến nghiêng nước nghiêng thành.

“Khụ” Dương Ti Thành hoàn hồn đầu tiên, lúng túng ho khan một tiếng, đem mọi người quay về với hiện thực.

“Tạ ơn tiên sinh! Công tử đi thôi, lão phu nhân vẫn còn đang ở nhà chờ người...” Gia đình của Chu gia tiến lên đỡ lấy Chu Văn Kiệt còn đang thở dốc, bóng lưng tiêu điều ly khai.

“Phi Ly ca ca ” Theo thanh âm nhìn lại, một cái bóng xanh biếc hướng Mạc Phi Ly lao tới.

Y vội vàng ôm bóng xanh đó vào ngực, thần tình ôn nhu: “Tiểu Duyệt...” Ai, nha đầu này, sao vẫn còn nghịch ngợm như vậy.

“A! Ra là Mạc huynh. Hắc, hắc, mới vừa rồi còn đoán là ai...” Đẹp như thế...

“Nam Cung huynh, biệt lai vô dạng?”

“Mộ huynh, Nhạc huynh. Các người cũng tới sao? Sao ta lại không nhìn thấy?” Nam Cung Vọng thần tình kinh hãi.

“Ha hã, người lo ngắm mỹ nhân tới ngây người đương nhiên không thể phát hiện bọn ta rồi ”. Mộ Phù Dao cười tà trên chọc.

“A, ha ha...” Nào có a, mặc dù là mỹ nhân, đáng tiếc lại là nam...

Hứng thú nhìn bọn họ mất qua mây lại, y đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Duyệt. Sau đó buông nàng ra, hướng về phía Dương Ti Thành khẽ gật đầu. Dương Ti Thành tiếp nhận được ánh mắt của y, lập tức cất cao giọng nói: “Các vị võ lâm đồng đạo, đại hội luận võ hôm nay đã kết thúc. Nếu Nam Cung thiếu hiệp đã giành được chiến thắng, như vậy ta đề cử Nam Cung thiếu hiệp làm võ lâm minh chủ, các vị có ý kiến gì không?”

“Không ý kiến!”, “Không ý kiến!”...

“Hảo! Nếu các vị đã nể mặt Dương mỗ như vậy, Phi Long bảo ta mạn phép làm chủ, các vị tạm thời nghỉ ngơi cho đến ngày cử hành đại lễ kế nhiệm tân minh chủ. Ta sẽ an bài nơi nghỉ ngơi cho các vị, mời!” Nói xong liền dẫn mọi người tiến vào Phi Long bảo.

Bị Tiểu Duyệt lôi kéo, Mạc Phi Ly cũng không quên ánh mắt sau cùng của Dương Tử Diệp, oán độc như vậy... Xem ra, có một âm mưu nào đó đang lặng lẽ hình thành?

>> Hết đệ lục chương

7. Chương 7

61

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ thất chương

...: O :...

Bên trong mật thất âm u lạnh lẽo, hai bóng người nhẹ giọng trò chuyện với nhau, khung cảnh cực kỳ quỷ dị.

“Dương bá bá, người mang ta tới chỗ này là có chuyện gì quan trọng muốn nói sao?” Lười nhác nằm dựa trên giường đá lạnh như băng, thần nhiên mở miệng, cũng không cảm thấy làm như vậy có gì vô lễ. Nguyên tắc của y từ trước tới nay chính là, có thể nằm tuyệt đối không ngồi; có thể ngồi tuyệt đối không đứng.

“Tiểu Ly...” Dương Ti Thành mang vẻ mặt do dự nhìn thiếu niên nằm trên giường đá, trong lòng đấu tranh không biết có nên nói cho y sự thật hay không?

“Ha hã, Dương bá bá yên tâm đi. Lúc này ở bên ngoài mật thất ta đã bày Ngũ hành trận, trừ phi bên ngoài còn có người có công phu bày trận giỏi hơn ta, bằng không không một ai có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện”.

“Hô...”

“Khụ, khụ. Tiểu Ly, sao lúc này lại tới đây vậy?” Như vậy cũng tốt, nói tới bày trận, người có công phu giỏi hơn tên nhóc này sợ là còn chưa được sinh ra.

“Bởi vì nơi này chơi rất vui a. Ha hả”.

“A?! Ác. Khụ...Tiểu Ly a, Mạc đại hiệp lần này cũng đi cùng với người sao?”

“Phụ thân không có tới”. Cái tư thế này sao lại có cảm giác không thoải mái, đổi chỗ thử xem. “Dương bá bá có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi. Không mang phụ thân của ta vào để kéo dài thời gian”.

“Ác...” Tiểu tử thối, rõ ràng là người cầu ta nói, còn làm ra vẻ lớn lối như vậy, ta...xxx...người. “Dương Tử Điệp quả thực không phải là nữ nhi của ta”.

“Ân”. Y thiêu thiêu mi, thần sắc bất động, nghĩ thầm, điểm ấy ta đã sớm biết.

“Dương Tử Điệp dùng tính mạng của Duyên nhi uy hiếp ta, vì vậy ta đành phải nghe theo lời của nàng”. Không có phản ứng sao?

“Ân”.

“Mục đích của nàng chính là quyền lực cùng địa vị của võ lâm minh chủ, phía sau nàng dường như có một tổ chức khổng lồ cực kỳ âm hiểm”. Vẫn không có phản ứng?

“Nga”.

“Người, lần này xuất cốc là muốn tới cầu hôn Duyên nhi sao?” Dương Ti Thành mang vẻ mặt giả hoạt “mỉm cười” nhìn “hiền tế tương lai” trước mặt. Tiểu tử thối, chỉ cần người nói đúng, sau đó liền...Hắc hắc.

“Tên”. Ha hả, cáo già này muốn đưa y vào tròng sao? Há có thể dễ dàng như vậy a. “Tổ chức kia gọi là gì”.

“A, nga...Yên Chi các, nghe nói tổ chức này chỉ có nữ tử, là tổ chức thần bí nhất trên giang hồ những năm gần đây”. Thật đáng tiếc a...

“Được rồi, ta đi trước”.

“Bàng”, cửa bí thất lần thứ hai khép lại, chỉ là...

“A?!!” Tiểu tử thối, cứ như vậy mà bỏ lại ta ở nơi này?! Không có thiên lý a A ta xuất trận như thế nào chứ? AAAAAAAAA

(Di Dật: Khụ, ân cuộc trò chuyện đầu tiên với con hồ ly này, vì cáo già đã hoa hoa lệ lệ thổ huyết mà kết thúc. Bởi vậy kết quả cuối cùng tiểu hồ ly chiến thắng !

Phi Ly (nheo mắt nguy hiểm): Ha hả...Tiểu hồ ly? Ha hả.

Di Dật (lau mồ hôi ==|||): A...ha ha...Ta trước tiên xin phép...thối lui

‘Vèo’ một tiếng, chỉ thấy tác giả của chúng ta lấy tốc độ người thường không sánh kịp — chạy trốn...)

“Phù Dao, mạng lưới tình báo của Thất Thần cung các người có mặt ở khắp nơi, người có thể giúp ta điều tra tin tức về Yên Chi các không?”

“ ... ”

“ ... ”

“Mạc. Phi. Ly...Người! Lần sau tới nơi này, thỉnh người trước tiên gõ cửa!!!”

Y nhún nhún bả vai, sắc mặt quỷ dị nhìn hai người quần áo không chỉnh tề ở trên giường, Mộ đại mỹ nhân đã hoàn toàn hôn bay phách lạc cùng cái tên đã nổi đầy gân xanh trên mặt, đang điên cuồng hét lên chính là Nhạc dã thú. Mỹ nhân cũng dã thú?! Ha hả, có ý tứ. “Phù Dao, hồi hồn, hồi hồn a”.

“Người muốn biết tin tức của Yên Chi các để làm gì?” Mộ Phù Dao cuống quýt đẩy người đang nằm trên người mình ra, sửa sang lại y phục tử tế rồi tự rút cho mình chén trà.

“Nga, chuyện là...” Y đem cuộc đối thoại trong mật thất thuật lại rõ ràng từ đầu tới cuối.

“Được rồi, ta sẽ xem xét. Phi Ly, người quen biết Dương bảo chủ từ trước sao? Người và Dương tiểu thư xem ra rất thân mật a...” Tìm một vị trí thoải mái ở trong lòng người yêu, Mộ Phù Dao mang về mặt đầy ám muội nhìn y.

“Àn...Ta từng cứu mạng Dương bá mẫu một lần”. Bị ánh mắt của Phù Dao nhìn chằm chằm khiến y có chút không tự nhiên, bất giác đỏ mặt?! Chết tiệt...

“Chỉ như vậy?” Không tin, đánh chết cũng không tin.

“Chỉ có như vậy”. Đảo cặp mắt trắng dã, tức giận liếc mắt nhìn bọn họ: “Ta đi, các người thỉnh tiếp tục”.

Không chờ bọn họ phản ứng, Mạc Phi Ly sải bước nhanh chóng ly khai khỏi phòng của Phù Dao.

Hiện tại y cần yên tĩnh một mình suy nghĩ rõ mọi chuyện. Những sự kiện xảy ra gần đây càng ngày càng phức tạp. Dương Tử Diệp kia, không, phải là Cố Thái Diệp mới đúng, nàng ta quả thực có thể nói là âm ngoan, vậy tổ chức kỳ bí phía sau nàng ta rốt cuộc là gì? Theo như lời Dương bá bá thì bọn họ đang muốn chiếm đoạt quyền lực của võ lâm minh chủ. Nếu thực sự là như thế, sao bọn họ không trực tiếp dùng mạng của Tiểu Duyệt để uy hiếp Dương bá bá mà lại phải Cố Thái Diệp tới, còn dùng phương thức kén rể như vậy? Không đúng, lấy thái độ làm người của Dương bá bá, cho dù có thể khống chế được mạng của Tiểu Duyệt cũng sẽ không làm bá áy khuất phục được. Yên Chi các...Chết tiệt! Y hẳn là phải nghe qua rồi mới đúng, tại sao nửa điểm nhận thức cũng không có?

Bỗng nhiên có âm thanh y phục cọ quẹt trong không khí hấp dẫn sự chú ý của y, nhìn thân ảnh vừa lóe lên trước mắt, không chút do dự liền đi theo phía sau người đó.

>> Hết đệ thất chương

8. Chương 8

sac-vi-y-tuyet

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ bát chương

...: O ...

Ngọn núi phía sau Phi Long bảo có một mảnh rừng trúc, xanh um tươi tốt, cả cánh rừng xanh biếc lay động làm câu hồn đoạt phách người nhìn. Đặc biệt, ánh trăng đêm nay rơi vào không gian tĩnh mịch này lại càng khiến cho lòng người thêm say mê. Cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy, thế nhưng trong lòng y lại có chút buồn bực vô cớ.

“Là...Được Àn...sao?” Khẽ cắn môi hỏi, mang theo một tia kích động, một tia hoài niệm cùng một chút sầu não.

“Đúng vậy, thiếu chủ. Thỉnh thiếu chủ đi theo thuộc hạ”. Thân ảnh màu đen phía trước từ đầu tới cuối vẫn cúi đầu, nói xong liền biến mất trong hư không.

Y nặng nề thở dài, cũng đuổi theo phía sau hắn.

Không nghĩ tới phía sau rừng trúc lại có một hồ nước trong suốt như vậy...Y đứng bên hồ thở dài, trong lòng có chút suy tư, không ngờ lại thốt ra những suy tư đó thành tiếng, càng không nghĩ tới thanh âm của y lại mang theo tưởng niệm sâu sắc như vậy. Ngay thời khắc nhìn thấy Được Ẩn, không phải đã sớm nghĩ tới rồi sao? Đột nhiên cảm nhận được hơi thở phía sau. Y khẽ cười khổ, hít một hơi thật mạnh, vừa xoay người lại, y không kịp chờ đợi liền nhào vào ***g ngực cùng vòng tay ấm áp mà y vẫn luôn hoài niệm, trong lòng nhảy nhót không ngừng.

“Phụ thân...” Rất nhớ người...

“Ly nhi”. Người đó siết chặt thắt lưng y, thật sâu thở dài. Y cũng ôm chặt lấy hắn, rất lâu, rất dài, một khắc kia y đã nghĩ, cứ như vậy ôm nhau cho tới khi thiên địa diệt vong thì tốt biết mấy. Một lát sau, rốt

cuộc không nhấn nại được nữa, y nâng nhãn thần có chút mê ly nhìn hấn, mở miệng hỏi: “Sao phụ thân lại tới nơi này?”

“Được Ân vẫn luôn báo cáo hướng đi của người cho ta”. Khẽ động khoe miệng, nam nhân ngồi xuống bên hồ, sau đó nhẹ nhàng ôm y ngồi vào trong lòng của hấn.

Y thoải mái tựa vào ***g ngực của nam nhân, tùy ý để ngón tay hấn vuốt về mái tóc dài đen nhánh của mình, trong lòng thỏa mãn không thôi, nhìn chăm chú đôi mắt đen thâm thúy của hấn, y có chút buồn bực nói: “Ngay sau khi ta ly khai khỏi cốc?”

“Ly nhi, ta chỉ là có chút không yên lòng”. Trên khuôn mặt lạnh như băng của hấn lại xuất hiện một tia mắt tự nhiên. Lời nói vừa rồi của hấn, nếu để người khác nghe được còn không sợ tới mức cho rằng mình gặp quỷ a. Người nam nhân này...Trên giang hồ ai mà không biết hấn lãnh khốc vô tình, lực thân không nhận, vậy mà chỉ hiện ra thần sắc ôn nhu trước mặt y, ngay cả mẫu thân cũng chưa từng thấy qua. Đơn giản chỉ vì y là nhi tử của hấn? Cùng chảy dòng máu giống như hấn? Nghĩ tới điều này, trong ngực không khỏi đau xót, phiền muộn. Đường như nhận ra y có chút khác thường, hấn càng đem y ôm chặt hơn.”Đang suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì. Như vậy phụ thân đã nghe chuyện xảy ra ở Phi Long bảo rồi chứ?” Ta nghiêm mặt hỏi.

“Ly nhi, ta không quản chuyện của người ngoài”. Thần sắc hấn bất động, trong giọng nói lộ ra ba phần u lãnh.

Đúng vậy, khối băng vạn năm to lớn này chính là phụ thân của y a, y đương nhiên hiểu rõ hấn nhất, như thế nào lại không biết tính tình của hấn chứ. Bật cười nhìn hấn, trong lòng lại có chút ngọt ngào. “Đương bá bá cũng không phải ngoại nhân...”

“Nhưng cũng không phải người trong nhà”. Hấn dường như có chút khó chịu, ánh mắt hiện lên một tia nguy hiểm: “Hay là...Đương Lục Duyên?”

“A? Tiểu Duyên làm sao?” Chuyện này thì có quan hệ gì với Tiểu Duyên? Y có chút mặc danh kỳ diệu (khó hiểu).

“...” Hấn nhìn y chằm chằm một hồi không nói gì. Qua thật lâu sau đó, hấn đột nhiên đưa tay vuốt tóc y nói: “Không. Không có gì”.

“...Phụ thân biết Yên Chi các không?”

“Nghe nói là tổ chức thần bí nhất trên giang hồ”. Thần sắc hấn có một tia mắt tự nhiên, nhưng rất nhanh liền hồi phục bình tĩnh như thường, tuy nhiên một tia đó cũng không thoát khỏi ánh mắt y.

“Nga. Đúng không? Là như vậy a...” Y cảm nhận rõ ràng sự khác thường trong đó, nhưng cũng không truy cứu tới cùng, trước mắt cứ tạm thời gác chuyện này lại.

“Ly nhi. Người...” Hấn mở miệng muốn nói, rồi bỗng nhiên lại im lặng khiến y cảm thấy thập phần tò mò, nhưng rồi chẳng biết tại sao hành động giấu diếm của hấn lại khiến y cảm thấy vô cùng khổ sở. Bi thương nhàn nhạt ngày càng trở nên rõ ràng, cảm giác này giống hệt như một vết thương, nhưng làm thế nào cũng không bắt được nó. Quên đi, nếu không bắt được thì làm cho nó biến mất đi. Y cũng không phải loại người chuyên đào sâu vào tìm hiểu mọi chuyện, có lẽ một lúc nào đó sẽ tự nhiên biết được.

“Ly nhi. Dù thế nào đi nữa, người tốt nhất không nên can thiệp vào chuyện của Phi Long bảo”. Hấn cố gắng làm cho thanh âm của mình càng thêm lạnh lùng, sau đó siết chặt y vào lòng, giống như muốn đem toàn bộ cơ thể y khảm nhập vào trong cơ thể hấn, rồi lại giống như sợ y sẽ biến mất vậy.

Y bĩu môi, không đồng ý cũng không phản đối. Si ngốc nhìn khuôn mặt hấn hồi lâu, sau đó đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vùi vào vai hấn, cũng ôm lấy hấn thật chặt.

Hai người cứ như vậy ôm nhau, ôm mãi ôm mãi...

Thẳng đến canh ba hấn mới ly khai nơi này, không biết tại sao y lại nở nụ cười, hơn nữa còn cười rất vui sướng, y vốn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ có thể vui vẻ như vậy một lần nữa.

>> Hết đệ bát chương

9. Chương 9

s2655346

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ cửu chương

...: O ...

“Phi Ly ca ca, Phi Ly ca ca”. Theo thanh âm, cửa bị người dùng lực đá bay ra. Tiểu Duyệt một thân xanh biếc, thanh thuần tựa tinh linh, đem y từ trong giấc ngủ đánh thức.

“Làm sao vậy? Trời còn chưa sáng mà...?” Mạc Phi Ly xoay người đem chăn bông trùm kín hơn, tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Nhưng cho dù y không muốn cũng không có nghĩa người nào đó sẽ đáp ứng nguyện vọng của y, chăn bông lần thứ hai bị người vô tình đoạt đi. “Mặt trời đã treo cao ba sào rồi. Ta mặc kệ Phi Ly ca ca đã đáp ứng đi chơi với ta mà”. Nha đầu kia quả thực là ‘vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn’, ở ngay đầu giường của y vừa ầm ĩ vừa la hét không ngừng. Như thế này cho dù là thần tiên cũng không chịu nổi.

“Được rồi được rồi, Tiểu Duyệt ngoan, đi ra ngoài trước đi, ta thay y phục xong sẽ ra ngay”. Không thể tránh được thở dài, lúc này mới phát hiện, số lần y thở dài gần đây có thể gấp mấy trăm lần trước kia a.

Nha đầu kia được như ý nguyện liền bày ra bộ dáng đắc thắng: “Ồ vậy ta ra hậu hoa viên chờ trước, không cho huynh đổi ý nga! Bằng không hừ hừ”. Nói xong còn hướng y làm ra cái mặt quý, xoay người nhảy nhót chạy ra khỏi gian phòng.

Mạc Phi Ly không biết nên khóc hay nên cười nhìn nàng ly khai, bắt đầu thay y phục. Nghĩ tới những chuyện đã xảy ra tới qua, tuy rằng trong lòng tràn ngập nghi ngờ, nhưng cuối cùng cũng tạm gác nó qua một bên. Sau khi sửa sang bộ dạng chỉnh tề, y nở nụ cười như thường ngày, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ, khép lại cửa phòng, hướng về phía hậu hoa viên đi đến.

Hậu hoa viên của Phi Long bảo có chút đặc biệt, bên ngoài gọi là hậu hoa viên, chẳng thà gọi nó là hậu ‘cây cỏ’ còn thích hợp hơn. Nhìn khắp nơi trồng đủ các loại thảo dược, y có cảm giác đỡ khóc đỡ cười. ‘Kiệt tác’ này, không cần nghĩ cũng biết là chuyện tốt của Tiểu Duyệt làm nên. “Tiểu Duyệt, muội khẳng định đây là ‘Hoa’?”

“Hắc hắc, đẹp không? Đây là do chính tay ta trồng nga ” nói đến đây tiểu nha đầu còn dương dương tự đắc nở nụ cười quái dị: “Năm đó, sau khi từ chỗ Phi Ly ca ca trở về, ta cảm thấy những loại hoa trồng ở đây thật quá tầm thường. Vì vậy liền đem nhổ bỏ toàn bộ thay bằng các loại thảo dược. Chỉ tiếc, bị phụ thân ngăn cản, bằng không ở đây còn trồng nhiều Nhiếp Hồn thảo hơn nữa a ”

Quả nhiên...Ai, không tiếng động thở dài, y quyết định sau này đối với nàng phải cẩn thận hơn một chút, bằng không ngày nào đó bị nàng chơi đùa cũng không biết...”Tiểu Duyệt, đi thôi. Không phải muội muốn ta đi dạo cùng muội sao?”

“A! Đi, đi, đi. Phi Ly ca ca, nhanh lên một chút ” nói xong, nàng bắt đầu lôi kéo ta chạy đi.

Đại An không hổ danh là đế đô của quốc gia, những thành trấn bên ngoài không thể nào so sánh được với sự phồn hoa của nơi này. Trên đường vô cùng ồn ào náo nhiệt, khắp nơi đều là các quán hàng rong, cửa hàng, còn có rạp xiếc.

Dọc theo con đường này, Tiểu Duyệt chơi vô cùng vui vẻ, chỉ khổ cho người theo bởi nàng là y. Tiểu nha đầu này, chỉ trong một canh giờ đã đi dạo hết một nửa thành Đại An. Y càng ngày càng không hiểu nổi nữ nhân ngày nay a...Cổ nhân nói không sai mà ‘Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó đối phó’.

“Tiểu Duyệt, đói không? Bây giờ cũng đã giữa trưa rồi”. Đuổi kịp tiểu nha đầu đang chơi đùa đến quên cả trời đất, y nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng, thanh âm ôn nhu hỏi.

“Ngô huynh mà không nói thì ta cũng thật sự quên mất, hiện tại mới cảm thấy rất đói nha ” Tiểu nha đầu mặt nhăn mày nhú, khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ dáng nghiêm túc, giống như đang nói tới một chuyện hết sức trọng đại.

“Ha hả, đến Nghênh Khách lâu thử xem. Nghe nói món ăn ở đó rất nổi tiếng”.

“Ân ”. Tiểu Duyên đáp ứng, vội vàng kéo tay y chạy đi.

Nghênh Khách lâu là tửu lâu lớn nhất thành Đại An, khung cảnh tao nhã thanh lịch, mỗi loại món ăn ở đây đều có hương vị riêng của nó, phục vụ chu đáo tận tình. Khi bản thân chân chính tới nơi này, y mới cảm nhận được cái gì gọi là nghe danh không bằng gặp mặt. Nghênh Khách lâu vô cùng rộng lớn, trên tường treo đầy các tác phẩm của danh nhân văn sĩ, nói là tửu lâu, thật ra lại có ba phần mùi vị của thư lâu. Có thể thấy được, ông chủ của Nghênh Khách lâu là một người ham mê văn chương.

Ngay khi bọn y vừa bước chân vào Nghênh Khách lâu, liền có một tiểu nhị vẻ mặt rực rỡ tiến lên đón: “Hai vị khách quý, xin hỏi muốn dùng những gì?”

Mạc Phi Ly nhàn nhạt nói: “Mang những món ngon của nơi này lên đây, mỗi thứ một ít là được rồi”.

“Hai vị xin chờ một chút”. Dứt lời, liền nhanh chóng đi làm việc.

Đợi tiểu nhị ly khai, Mạc Phi Ly nhanh chóng hỏi rõ mọi chuyện.”Tiểu Duyên. Dương Tử Diệp có đúng là tỷ tỷ của muội không? Sao lúc trước ta chưa từng thấy qua?”

“Diệp nhi tỷ tỷ? Nàng là nghĩa tỷ kết bái của ta. Diệp nhi tỷ tỷ đã từng cứu mạng ta nha”. Tiểu Duyên nhấp một hớp trà Bích La Xuân, không nhanh không chậm trả lời.

Đã từng cứu mạng của Tiểu Duyên? “Chuyện gì xảy ra? Tại sao nàng cứu muội?” Về mặt y có chút nôn nóng, thanh âm trầm xuống.

“Nga chuyện đó. Chính là một năm trước ta nhất thời ham chơi, quên mất thời gian, kết quả trên đường trở về gặp phải bọn cường đạo. May mà lúc đó Diệp nhi tỷ tỷ đi ngang qua rút đao tương trợ, bằng không ta nhất định chết thảm”. Càng nói, tâm tình nàng càng hưng phấn, hai mắt lóe sáng liên tục: “Thiên a Diệp nhi tỷ tỷ ngay lúc đó hiện ra như một nữ hiệp bảo vệ chính nghĩa! A Không đúng. Diệp nhi tỷ tỷ rõ ràng chính là nữ hiệp!!”

...

Nha đầu kia, bị người ta mưu hại cũng không biết. Mạc Phi Ly bất đắc dĩ trợn mắt một cái, nghe nàng ở đó tiếp tục mơ mộng viễn vông. May là, ngay lúc y sắp chịu đựng không nổi thì tiểu nhị xuất hiện...

“Món ăn tới rồi đây là những món ăn ngon nhất của bản ***: Long Phượng thành tường, măng non hấp, khoai sọ ninh ớt, khoai sọ cắt sợi chiên giòn, cá xào lăn với giấm chua, sủi cảo tôm phỉ thúy...Hai vị, mời dùng”.

Nói thật, lúc này y thật biết ơn vị tiểu nhị kia...giúp y chặn lại cái miệng lưỡi nhai không ngừng của nha đầu này ==||| “Nhanh ăn đi. Ăn cho xong còn về sớm một chút...” Sợ rằng cuộc đời này không có lúc nào y hoài niệm Phi Long bảo hơn lúc này a.

>> Hết đề cử chương

10. Chương 10

tnhp-26

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ thập chương

...: O ...

Lúc y trở lại Phi Long bảo đã là ban đêm. Bận rộn cả một ngày, vừa định trở về phòng nghỉ ngơi lại bị Phù Dao ngăn cản, cứng rắn lời đến Đông Tường phòng của vị tân nhiệm minh chủ Nam Cung Vọng. Bài

biện của Đông Tương phòng rất khác biệt, mang theo nồng đậm hơi thở của người trí thức, hoàn toàn trái ngược với sự quý báu, lộng lẫy của Tây Tương phòng. Cách bài trí của Đông Tương phòng rất phù hợp với một thân khí chất của Nam Cung Vọng.

“Nam Cung Vọng, ta đã mang Phi Ly tới rồi đây. Người muốn cảm tạ ta thế nào a?” Mộ Phù Dao...người chưa đến, tiếng đã đến trước. Mặc Phi Ly bất đắc dĩ bị kéo đi theo y cùng Nhạc Thư Hành.

“Ách?! Này, ta...Ai nha! Mộ huynh, Nhạc huynh, Mặc huynh. Ba vị trước tiên mời vào phòng”. Nam Cung Vọng đại ra một hồi, rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần. Lấp ba lấp bấp miễn cưỡng đáp lời.

“Ha hả, không cần khách khí. Bọn ta xin mạo muội”. Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của hắn, thậm chí mặt còn có chút ửng đỏ. Nụ cười của Mặc Phi Ly không tự chủ tràn ra bên môi.

“A, hảo...” Nam Cung Vọng ngốc lảng nhìn Phi Ly chăm chăm, tùy tiện ứng thanh đáp lại.

“Này. Nam Cung huynh? Minh chủ võ lâm? Nam Cung Vọng? Mau hoàn hồn!” Mộ Phù Dao thấy Nam Cung Vọng thật lâu còn chưa hoàn hồn, vì vậy cố tình trêu đùa, ghé vào tai hắn hét to.

“A! Mộ huynh, ta nghe được, không cần lớn tiếng như vậy, lỗ tai của ta cũng sắp bị làm cho điếc”. Nam Cung Vọng làm bộ đáng thương nói.

“Nga Nam Cung huynh mới vừa rồi suy nghĩ cái gì a? Tại sao nhìn chăm chăm Phi Ly lâu như vậy mà vẫn không lấy lại được tinh thần?” Cái gì gọi là ‘gần mực thì đen’, hôm nay y rốt cuộc cũng lĩnh giáo được ý nghĩa sâu xa của nó. Lời nói trêu chọc đầy ám muội như vậy không ngờ lại được phát ra từ trong miệng của Nhạc Thư Hành! Ánh mắt của hắn lúc này rõ ràng mang theo ba phần trêu chọc, cực kỳ giống với sự gian tà thường ngày của Phù Dao.

“Ta, ta...Không có gì”. Đáng thương cho Nam Cung Vọng. Lẽ nào hắn không biết lời biện giải vào lúc này càng không thể nghi ngờ là ‘giấu đầu lòi đuôi’ sao? Đúng là ngốc nghếch mà.

Thú vị nhìn sắc mặt Nam Cung Vọng đỏ như trái cà chua, y hảo tâm đem hắn thoát ra khỏi ma trảo của Mộ đại mỹ nhân cùng Nhạc đại tướng quân. “Nam Cung huynh. Nghe nói gần đây trong giang hồ nổi lên chút sóng gió. Không biết người có nghe thấy?”

Liếc nhìn y đầy cảm kích, Nam Cung Vọng lúc này mới nghiêm mặt nói: “Không sai. Gần đây giang hồ xảy ra rất nhiều chuyện, các môn phái lớn, còn có rất nhiều võ lâm thế gia, tất cả đều bị trộm mất lệnh bài. Tên trộm này toàn thân hắc y, đáng tiếc đến nay vẫn không có người nào nhìn thấy tướng mạo của hắn, cũng không biết hắn là nam hay nữ”. Nói đến đó, sắc mặt hắn có một chút xấu hổ: “Nói ra thật xấu hổ. Lần đầu gặp ba vị, chính là lúc ta đang truy bắt tên hắc y nhân kia, chỉ tiếc thất bại trong gang tấc, truy tới vùng phụ cận Phi Long bảo, liền hoàn toàn mất dấu vết của hắn”.

“Lệnh bài Tiêu Dao môn cũng bị trộm?” Theo tiếng kinh hô của Mộ Phù Dao, chúng ta đồng thời đưa mắt nhìn về phía y.

Cũng?! Như vậy chính là nói...”Phù Dao, chẳng lẽ Thất Thần lệnh của các người cũng bị trộm?!” Nếu là như vậy thì tên trộm này cũng quá đáng sợ rồi.

“Của ta không tính”. Dưới ánh mắt nghi hoặc của ba người, y nghiêm mặt chậm rãi giải thích: “Trong giang hồ tuy biết Thất Thần lệnh có thể hiệu lệnh tất cả thuộc hạ trên dưới của Thất Thần cung. Nhưng không một ai biết được, tính luôn cả Thất Thần lệnh ta đã đưa cho Phi Ly, thì Thất Thần cung chỉ có tổng cộng năm cái mà thôi. Trong đó có hai lệnh bài theo thứ tự là do sư tôn cùng sư phụ của ta nắm giữ, nhưng hai vị này đã rời khỏi từ mấy chục năm trước rồi, hai lệnh bài khác vẫn còn đang ở trong Thất Thần cung. Lần này bị trộm chẳng qua là tín vật thông thường dùng để xác nhận thân phận mà thôi. Bất quá có thể trộm được tín vật của Thất Thần cung, cũng đã nói lên người này rất lợi hại, ta đã truyền lệnh cho tất cả mọi người trong cung phải nâng cao cảnh giác, đề phòng nghiêm ngặt”.

“Giang hồ quả nhiên là quỷ dị khó lường”. Nhạc Thư Hành một bên phát sinh cảm khái: “Ở phụ cận Phi Long bảo thì biến mất...Các người có từng nghĩ tới, tên trộm kia cùng nơi này có liên quan?”

Y cùng Phù Dao cho hắn một bộ mặt tán thưởng, đồng thời cảm thấy cả kinh bởi những chuyện xảy ra tới bây giờ, từ chuyện của Phi Long bảo cho tới khi biết được có một âm mưu hoàn hảo nào đó đang được bày

bố, mà nay ngay cả chuyện lệnh bài của các môn phái bị trộm tựa hồ cũng có liên quan. Chẳng lẽ Yên Chi các muốn khống chế toàn bộ võ lâm? Không, sợ rằng không chỉ đơn giản như vậy.

“Yên Chi các? Cái đó và Yên Chi các có liên quan?” Nam Cung Vọng mang theo vẻ mặt nghi vấn, kinh nghi bất định nhìn ba người bọn y.

Cùng Phù Dao trao đổi ánh mắt, y chậm rãi đem toàn bộ mọi chuyện nói rõ với vị tân nhiệm minh chủ này.

Nghe xong, vẻ mặt Nam Cung Vọng đầy khiếp sợ, cứng ngắc đứng run một bên, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Chuyện này quả nhiên cùng với Yên Chi các có liên quan, chỉ là không nghĩ tới Dương bảo chủ lại bị bọn chúng khống chế. Xem ra sắp tới giang hồ không tránh khỏi một trận tinh phong huyết vũ a (gió tanh mưa máu)...”

Nói đến đây mọi người trong phòng đều trầm mặc. Sau đó, không một ai nói gì nữa, mọi người đều quay trở lại phòng của mình nghỉ ngơi.

>> Hết đệ thất chương

11. Chương 11

223289_281490475303225_1897784302_n2

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ thập nhất chương

...: O ...

Trở lại trong phòng, y mệt mỏi ngã xuống giường, không ngừng trần trọc. Trong lòng như có một khối đá đè nặng lên, trước sau đều cảm thấy không an tâm. Nhẹ nhàng nhắm hai mắt, trong đầu không ngừng đếm số, ý đồ muốn dùng nó làm cho chính mình đi vào giấc ngủ, thế nhưng cuộc trò chuyện ở Đông Tương phòng luôn khiến cho y có cảm giác bất an.

Từ chuyện liên quan tới Phi Long bảo, minh chủ võ lâm, Yên Chi các cho đến chuyện lệnh bài bị trộm mất, những âm mưu liên tiếp xảy ra khiến cho lòng y luôn nghi ngờ lo lắng, rồi lại phải cẩn thận đề phòng. Điều này làm cho y nhớ tới những cuốn tiểu thuyết trinh thám đã đọc lúc nhỏ ở kiếp trước. Người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc lại u mê, nếu bị cuốn vào bên trong cái vòng lẩn quẩn này, thì rất khó để đứng ở góc độ người xem mà xử lý. Hết thấy những chuyện Yên Chi các đã làm gần đây chỉ là một bắt đầu, nhằm thống nhất giang hồ?! Y đương nhiên sẽ không cho rằng mục đích của bọn họ lại đơn giản như vậy. Rốt cuộc bọn họ muốn cái gì? Có mục đích gì? Còn có lúc đó phụ thân đã nói, hắn cùng Yên Chi các tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào. Vậy thì vì sao y lại có cảm giác quen thuộc với Yên Chi các như vậy?! Theo như Phù Dao nói thì các chủ mỗi đời Yên Chi các đều họ Nhuyễn, các chủ hiện nay của Yên Chi môn là một kỳ nữ nổi danh, niên kỷ gần năm mươi.

Nhuyễn...Nhuyễn?! Trời ạ, như thế nào lúc này mới nhớ ra a? Mẫu thân mất sớm của y tên đầy đủ là Nhuyễn Yên La, đây không phải cũng họ Nhuyễn sao? Nàng cùng Yên Chi các có quan hệ gì? Họ Nhuyễn là họ duy nhất của mỗi đời môn chủ Yên Chi môn...Chuyện này càng lúc càng phức tạp a, đến khi nào thì mọi chuyện mới có thể rõ ràng đây? Quên đi, không cần quan tâm tới nó nữa...Có thể ngày mai sẽ tốt hơn.

Những ngày tiếp theo, Phi Long bảo không xảy ra bất cứ chuyện dị thường nào. Mỗi ngày Tiểu Duyên đều quần lấy y, bắt y phải đi dạo với nàng, đây chính là chuyện khiến y phiền não không ngớt. Không biết vì sao, từ sự kiện ở đại hội kén rể tới giờ, y không còn nhìn thấy thân ảnh Cố Thái Diệp một lần nào. Nàng ta giống như đã hoàn toàn biến mất khỏi nơi này, nhưng đúng lúc này lại có một tin tức khiến y có thể chắc chắn rằng, nàng ta vẫn còn ở trong Phi Long bảo.

“Phi Ly, lại có tin tức mới truyền đến”. Một Phù Dao đến bên cạnh y nhẹ giọng nói, sau đó lôi kéo y vào trong phòng, lặng lẽ đóng cửa lại: “Lần trước ngươi muốn ta tìm hiểu cái tên thư sinh họ Chu kia, ta vốn cho là không tìm được bất kỳ manh mối nào, hiện tại mới biết được, thật đúng như những gì ngươi đã dự đoán trước đó. Không hổ danh tài xem bói kiếm tiền của ngươi a”.

“Được rồi. Chu Văn Kiệt hẳn xảy ra chuyện gì? Nói đi”. Sắc mặt của y hơi trầm xuống, phượng mâu mê hoặc ánh lên tia nguy hiểm cắt đứt lời y: “Xem bói kiếm tiền? Thật coi ta là mấy tên thầy bói chuyên đi gạt người kiếm tiền a?!”

“Nga. Khụ. Là như vậy”. Y nhấp một ngụm trà, sau đó nói tiếp: “Chu Văn Kiệt bị người ám sát. Tuy ta đã ngầm phái người bảo vệ hắn, nhưng không ngờ bọn sát thủ kia hết sức giảo hoạt, chúng lừa những hộ vệ của ta đi nơi khác, sau đó đem tên kia giết chết”.

Dương đông kích tây?! Thật không đơn giản a, có thể lừa gạt được một đám hộ vệ, đem người giết đi. “Được rồi, không có thứ gì đặc biệt để lại sao?”

“A! Nếu người không hỏi tới ta thật đúng là quên mất. Nghe thuộc hạ báo cáo lại, lúc đó trong phòng Chu Văn Kiệt xuất hiện một mùi Liên* hương thoang thoảng, nếu không chú ý, căn bản không thể nào phát hiện được. Hơn nữa có thể khẳng định mùi hương đó là từ trên người sát thủ, bởi vì Chu Văn Kiệt là một người cực kỳ khô khan, trong phòng hắn không thể nào xuất hiện hương thơm. Hơn nữa, lúc đó Chu Văn Kiệt đang mượn rượu giải sầu, khắp cả phòng chỉ toàn mùi rượu a”. Dừng một chút, lại nói: “Àn đúng rồi, còn có một chuyện vô cùng kỳ lạ”.

“Kỳ lạ?” Mạc Phi Ly khẽ nhướng mày nhìn y.

“Đúng vậy, lúc đó trên thi thể của Chu Văn Kiệt không có bất kỳ vết thương nào, thoát nhìn giống hệt như say rượu mà chết”.

Liên hương? Không có vết thương? Say mà chết? Đó chẳng phải là dấu hiệu trúng “Huyết Liên Túy” sao, thế nhưng nó rõ ràng là độc được trong cốc, trên giang hồ căn bản không thể biết tới nó mới đúng, làm sao có thể xuất hiện ở đây? Đã vậy nó còn nằm trong tay Yên Chi các, lẽ nào... Hy vọng đó chỉ là suy đoán của y mà thôi.

“Phù Dao, người giúp ta điều tra một người tên Nhuyễn Yên La, là nữ nhân nổi danh giang hồ mười lăm năm trước, nàng cùng Yên Chi các có quan hệ gì?”

“Nhuyễn Yên La? Nàng họ Nhuyễn a được rồi, để ta đi điều tra”. Nói xong, Mộ Phù Dao cũng không lập tức rời khỏi mà tò mò quan sát y, sau một hồi nhìn không được liền hỏi: “Phi Ly...này...ừm...người...cùng Nhuyễn Yên La có quan hệ gì a?”

“Mẫu thân ta”. Mạc Phi Ly đơn giản trả lời, không một chút do dự, lại khiến Mộ Phù Dao hoàn toàn há hốc miệng.

“Phốc. Khụ, khụ. A?! Mẫu thân của ngươi? Mẫu thân thân sinh? Không thể nào, nếu nàng thực sự có quan hệ với Yên Chi các thì sao?” Mộ Phù Dao hiển nhiên là bị chấn kinh không nhỏ, ngụm trà vừa mới uống vào liền phun ra toàn bộ, suýt chút nữa là đã chết vì sặc rồi.

“Nàng đã chết”. Nhanh tay lẹ mắt tránh qua một bên, hoàn hảo thoát khỏi trận ‘ám khí’ kia. “Ha hã, Phù Dao này, lần sau xảy ra chuyện gì cũng nên lịch sự một chút a, không nên hờ một chút lại phun trà, thật mất vệ sinh. Người cũng nên đi ‘làm việc’ đi, không tiễn”. Nói xong, ồm ồm đuổi y ra khỏi gian phòng.

“Ngươi! Hồ ly thói, cũng là do ngươi làm hại. Ghê tởm! Chết tiệt!”. Mộ Phù Dao tâm không cam lòng không nguyện bị đuổi ra ngoài, sắc mặt một trận xanh một trận đỏ, trong miệng không ngừng mắng chửi.

Chờ Mộ Phù Dao ly khai, y liền đóng chặt cửa phòng. Ai...Y cần phải sắp xếp lại tin tức trong đầu, quả thật chỉ có một chữ “Loạn” a.

Phụ thân...Người rốt cuộc là đang nghĩ gì?

>> Hết đệ thập nhất chương

12. Chương 12

1002848871f08da826

(Hình chỉ mang tính minh)

Đệ thập nhị chương

...: O ...

Hôm nay là đại hội tiếp nhận chức vị võ lâm minh chủ, vậy mà nhân vật chính Nam Cung Vọng lại thản nhiên ngồi đó, trong miệng không ngừng nhai điểm tâm, trên tay cũng đang cầm một khối bánh khác, ăn rất chăm chú, rất có ý tứ ‘ăn trông nòi, ngồi trông bát’.

“Lão thiên! Nam Cung Vọng, Nam Cung đại hiệp, Nam Cung minh chủ, người, người không thể... lịch sự hơn một chút được sao? Tốt xấu gì người cũng không thiếu tiền có được hay không a!!!” Mộ Phù Dao hai tay xoa thái dương, trên mặt nổi đầy hắc tuyến, một bộ dạng ‘ta chịu không nổi người’ nhìn tên tham ăn Nam Cung Vọng.

“Khụ, khụ...” Có lẽ do ăn nhanh quá mà nghẹn, Nam Cung Vọng vội vàng nhấp một ngụm trà cho thông thuận. “Hô tốt hơn rồi. Thiếu chút nữa là nghẹn chết, nếu bị chết như vậy thì thật mất mặt”.

“A? người vừa mới nói cái gì vậy? Ta nghe không hiểu”. Nam Cung Vọng vô tội nháy mắt mấy cái, sau đó tiếp tục ‘đại nghiệp’ của mình.

“Không được ăn! Muốn ăn cũng phải ăn ưu nhã một chút cho ta, người dù gì cũng là Thiếu môn chủ, sắp tới còn trở thành võ lâm minh chủ a!” Lớn tiếng rống to, vậy mà người bị rống một chút cũng không thấy thay đổi, vẫn tiếp tục nhai ngấu nghiến. “Lão thiên gia!!! Ai tới bóp chết tên gốc này đi?!” Sắc mặt Mộ Phù Dao ngày càng đen kịt. Nhìn kĩ còn thấy, cả người y run run, thái dương co quắp, chỉ kém đi tìm khối đậu hủ để đập đầu tự sát.

“Đừng nóng, đừng nóng a, như vậy đối với thân thể không tốt đâu”. Nhạc Thư Hành nhìn bộ dạng tức giận của người yêu, vội vàng tiến lên dỗ dành. Còn chưa nói được mấy lời hay ho gì, hắn đã ngại mạng mạng mình quá dài nên mới nói một câu khiến Mộ Phù Dao càng tức giận hơn: “Kỳ thực Nam Cung huynh cũng không tệ lắm, nhưng người có phát hiện, hắn càng ngày càng giống người hay không? Chẳng lẽ là bị người đồng hóa...” Thanh âm càng ngày càng nhẹ, đến khi thu được ánh mắt như muốn giết người của ai đó thì hoàn toàn tiêu thất.

“Hừ”. Coi như người thức thời. Thu hồi ánh mắt sắc lẹm đang trừng Nhạc Thư Hành, Mộ Phù Dao vẽ mặt như than chì ngồi qua một bên uống ngụm trà để bình tâm lại. Ánh mắt vừa chuyển, cơn giận vừa mới áp chế lại bắt đầu có xu hướng nổi lên: “Phi Ly, người làm sao vậy? Nãy giờ không tập trung gì cả”.

“Không có gì”. Mạc Phi Ly nhàn nhạt trả lời, cầm lấy sách thuốc tiếp tục nghiên cứu. Tuy nói là nghiên cứu nhưng trong lòng lại hiểu rõ, trên quyển sách này viết cái gì, sợ rằng một chữ y cũng không tiếp thu được.

“Không thoải mái sao? Khó chịu thì nghỉ ngơi một chút đi, đại hội cũng không cần tham gia, dù sao cũng chẳng có gì, chỉ là hình thức mà thôi. Đúng rồi, từ mấy ngày trước đã thấy người là lạ? Xảy ra chuyện gì sao? Có cần ta hỗ trợ hay không?” Nam Cung Vọng ở một bên đưa mắt tới, vô cùng quan tâm hỏi.

“Không có chuyện gì. Ta rất khỏe”. Cho hắn một nụ cười nhàn nhạt cảm ơn, Mạc Phi Ly tiếp tục chìm vào suy nghĩ của mình.

“Phi Ly, người...” Mộ Phù Dao đang muốn hỏi gì đó, lại bị tiếng gọi thất thanh ngoài cửa cắt đứt.

“Nam Cung công tử, Nam Cung công tử, cuối cùng cũng tìm được ngài. Nam Cung công tử, nghi thức sắp bắt đầu rồi, ngài mau đi theo tiểu nhân a”. Gia đình của Phi Long bảo đứng ở cửa thở hắt lên.

Nam Cung Vọng nuốt hết đồ ăn trong miệng, buông điểm tâm trên tay xuống, phỉ phỉ tay, lau sạch miệng, sau đó mới nhìn ba người hỏi: “Cùng nhau đi?” Lại nhìn thấy sắc mặt ba người mỗi người một vẻ, cuối cùng Nhạc Thư Hành đành ra mặt nói với hắn: “Bọn ta sẽ tới sau”. Nam Cung Vọng chỉ có thể bất đắc dĩ xoay người theo gia đình đi trước.

Nhìn bóng lưng Nam Cung Vọng rời đi, Mộ Phù Dao hướng y khẽ gật đầu một cái, sau đó nhìn Nhạc Thư Hành: “Thư Hành, người cũng đi trước đi, chúng ta rất nhanh sẽ tới”.

Nhạc Thư Hành khó hiểu liếc mắt nhìn y cùng Phù Dao, nga một tiếng cũng xoay người ly khai.

“Phi Ly, chuyện mấy ngày trước người nhờ ta điều tra đã có kết quả”. Dừng một chút, cẩn thận nhìn sắc mặt của Phi Ly, sau đó mới nói tiếp: “Tuy nói đây là chuyện bí mật trên giang hồ, người biết được việc này chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng vẫn có thể khẳng định, mẫu thân của người từng là Thiếu chủ Yên Chi các, các chủ Yên Chi các hiện nay chính là ngoại tổ mẫu của người”.

‘Ba’ quyển sách trên tay Mạc Phi Ly đột ngột rơi xuống đất, tâm cũng theo đó run lên. Quả nhiên...Thế nhưng vì cái gì, cho dù đã nghe được kết quả, trong lòng y vẫn mang chút hy vọng nhỏ nhoi rằng nó không phải là sự thật?!

“Bây giờ người muốn làm gì?” Mộ Phù Dao khó có được vẻ mặt nghiêm túc hỏi y.

“Không làm gì cả”. Thu hồi tiếng lòng, y lại quay về với bộ dáng tươi cười thường ngày: “Người không đi theo Thư Hành của người sao? Ta muốn nghỉ ngơi một mình một chút”.

Đây rõ ràng là muốn đuổi người? Nhíu mày, yên lặng, mắt nhìn mắt trong chốc lát, “Ai, người...” Mà thôi...Mộ Phù Dao đứng dậy dậm chân ly khai, trong phòng chỉ còn lại một mình Mạc Phi Ly.

Một trận gió mát khe lướt qua trước cửa phòng, y thất thần một hồi. Nghĩ mình cần chút yên tĩnh, đứng dậy rời khỏi phòng, đi tới dãy núi phía sau.

>> Hết đệ thập nhị chương

13. Chương 13

20120403145634_iZ5SW

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ thập tam chương

...: O ...

Ngọn núi phía sau Phi Long bảo có một hồ nước vô cùng trong trẻo lại mang theo sự tĩnh lặng, vừa đúng lúc phù hợp với tâm tình của y lúc này, đây chính là khung cảnh mà y muốn. Đứng ở bên hồ, suy nghĩ dần dần bay xa. Nhìn khung cảnh nơi đây, nó giống như sự bình yên trước bão táp vậy, vô cùng mỹ lệ rồi lại khiến kẻ khác cực độ bất an. Kiếp trước, ở độ tuổi của y lúc này chính là thời kỳ an bình nhất, nếu như không có gì ngoài ý muốn, y đã có thể lấy vợ sinh con rồi. Sau khi chuyển thế, cuộc sống trong Tuân Thiên cốc cũng rất an ổn ỉn ỉn, mặc dù mỗi ngày đều có một vài chuyện..., hoặc lâu lâu sẽ có người chạy tới cầu y, vấn quẻ. Cho dù không có mẫu thân yêu thương, nhưng vẫn còn một vị phụ thân tuy rằng lạnh lùng nhưng hết sức sủng ái quan tâm y, đối với y luôn luôn ôn nhu sủng nịch. Lúc trước quyết định rời cốc đi lưu lạc bên ngoài không biết là đúng hay sai a?! Vốn cũng chỉ bởi lòng hiếu kỳ với giang hồ thúc giục, vậy mà lại bị đẩy vào trong vũng bùn. Quả nhiên — là số mệnh a?!

Không tiếng động cười khở, xoay người ngẩng mặt lên, đôi mắt kinh ngạc trừng to, nhìn người khoanh tay ôm ngực đứng trong rừng trúc cách y không xa, hấn đứng đó bao lâu rồi?

Nhíu nhíu mày, lại lập tức giãn ra, nhàn nhạt kêu lên: “Phụ thân”.

Thân ảnh phía xa dần dần đi tới gần, đại khái là do không hài lòng với giọng nói lạnh nhạt của y, thấy y chợt nhíu chân mày, hấn cũng theo đó nhíu lại hai hàng chân mày xinh đẹp. Sự lạnh lùng so bình thường càng thêm âm lãnh: “Ly nhi, người có chuyện. Đến tột cùng là người đang giấu diếm cái gì?”

“Không có”. Y có chút buồn bực mà lớn tiếng với hấn.

“Người có chuyện. Nói cho ta biết, hay là muốn ta tự mình điều tra?” Một tay nắm lấy cằm y giờ lên, con người xinh đẹp không chớp nhìn chăm chăm vào mắt y, trong giọng nói lộ rõ sự uy hiếp.

“Ta...Ta thực sự không có việc gì. Ta...chỉ là có chút nhớ Tuân Thiên cốc mà thôi”. Dưới mi mắt, y tránh né đôi mắt nhiếp hồn của hấn. Hít sâu một hơi, khẽ run giọng nói.

“Nếu nhớ, vậy cùng ta trở về”. Hấn buông cằm bị bóp đến đau nhức của y, thần sắc thoáng hòa hoãn lại.

“Không muốn”. Thanh âm vừa ra khỏi miệng khiến y có chút ngốc lảng, lập tức vội vàng giải thích: “Ta, ta chính là nói, muốn nán lại nơi này thêm một thời gian nữa, ở nơi này còn có rất nhiều bằng hữu của ta, hơn nữa ta vừa mới gặp lại Tiểu Duyệt”. Xin lỗi, Tiểu Duyệt, dùng muối làm cớ...Ta thật hèn hạ.

“Tùy người”. Lại là Dương Lục Duyệt?! Nghe xong lời giải thích của y, sắc mặt hắn càng thêm băng lãnh, tràn đầy vẻ không kiên nhẫn: “Có cần ta phải cưỡng chế bắt ngươi trở về”.

Trong lòng run lên, y biết hắn từ trước nay luôn nói được làm được. Vì vậy miễn cưỡng dời đi đề tài này: “Phụ thân, mẫu thân ta từng là Thiếu chủ Yên Chi các sao?”

“Làm sao ngươi biết?” Sắc mặt hắn thoáng hiện lên một tia không được tự nhiên, ngay cả khẩu khí cũng có chút chật vật.

“Nói như vậy, các chủ Yên Chi các hiện nay thật sự là ngoại tổ mẫu của ta?” Hắn...Đến tột cùng còn muốn giấu diếm chuyện gì nữa? Vì sao không chịu nói cho y biết?

“...” “Ngươi không cần tò mò, Yên Chi các là Yên Chi các, không có quan hệ gì với chúng ta”. Thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ, thế nhưng vẫn nghe ra một phần cứng nhắc.

Quả nhiên, người vẫn không chịu nói cho ta biết. “Không phải người tới đây tham dự đại hội này sao?” Cứng nhắc nói sang chuyện khác, y chỉ muốn phá vỡ bầu không khí này.

“Ta mà làm những chuyện vô vị như vậy sao?” Hắn khinh miệt hừ lạnh một tiếng, tràn đầy ngạo khí.

A, đây mới chính là dáng vẻ của phụ thân y, Thiên Cơ Tử — Mạc Nghịch Thiên. Nếu như trước đây không tùy tiện xuất cốc, thì làm sao có thể dính vào những âm mưu đáng ghét như bây giờ? Cũng sẽ không cần biết sự giấu diếm của hắn lại làm cho y đau khổ và thất vọng như vậy! Y hối hận? Thật sự rất hối hận. Y cũng không phải là thánh nhân, từ đầu tới cuối y chỉ là một người ích kỷ mà thôi.

“Tin tưởng ta sao?” Hắn nhẹ nhàng mơn trớn gò má có chút tái nhợt của y, trầm giọng hỏi.

“...” Y còn có thể tin tưởng người sao? Kinh ngạc khó hiểu, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt thâm trầm của hắn, thoáng cái, y hiểu được. Miễn cưỡng vùng lên bộ dáng tươi cười như thường ngày: “Ta tin tưởng”.

“Đủ rồi. Như vậy là đủ rồi...” Một tay ôm lấy y vào trong ngực, thanh âm trầm thấp mê người nỉ non vờn quanh bên tai y.

“Phụ thân. Ta muốn xem đại diện nhậm chức, người đi cùng ta nha?” Một khi đã nghĩ thông suốt, liền không còn bất kỳ khúc mắc nào nữa. Như nghĩ tới điều gì, y đưa dai hướng hắn nháy mắt mấy cái. Ác liệt nghĩ: Nếu người không đáp ứng, ta sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa.

“Hảo”. Hắn lập tức đồng ý, tiểu ý trong mắt như phù dung sớm nở tối tàn*, lại bị y bắt được.

Y ngỡ ngàng mê muội nhìn hắn, có chút khiếp sợ, mọi suy nghĩ hoàn toàn bị dừng lại: Di? Hắn vừa mới nói cái gì? Hảo?! Hắn đáp ứng! Không những vậy hắn còn nở nụ cười...Hắn thế nhưng lại cười! Oa! Thượng đế, Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai Phật Tổ, Bồ Tát, Thánh ALa, mọi người ở đâu, ai tới nói cho ta biết điều này có phải là sự thật không a?

“Ly nhi, làm sao vậy?” Hoang mang nhìn bộ dạng đờ đẫn của y, vội vàng lo lắng hỏi.

“Không...” Không chớp mắt nhìn chằm chằm hắn, y nghĩ bộ dáng bây giờ của mình nhất định rất ngu.

“Chúng ta đi thôi”. Nói xong liền ôm chặt thắt lưng y, trong nháy mắt liền ly khai khỏi hồ nước.

Đầu óc y ‘oanh’ lên một tiếng trống rỗng, trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ lo đánh giá hắn, lại không hề phát hiện, giờ này khắc này, y, Mạc Phi Ly, đang bị một người nam nhân ôm đi, mà người đó còn là phụ thân của y.

>> Hết đệ thập tam chương

14. Chương 14

thinh_cung_vu_by_lieutuvan

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ thập tứ chương

...: O ...

“Phi Ly ca ca, Phi Ly ca ca? Người đang ở đâu?” Sau khi ngậy ngốc để phụ thân tùy ý ôm đi không lâu, từ đằng xa liền truyền đến thanh âm Tiểu Duyệt gọi y. Nghe thanh âm này, dường như vô cùng khẩn cấp. Còn đang suy nghĩ bên hông đột nhiên đau xót, y ngẩng đầu, oán trách nhìn chằm chằm người nam nhân cao hơn mình một cái đầu bên cạnh. Hắn mặt không đổi sắc, đem y ôm càng chặt hơn. Đúng lúc y đang định nổi giận mắng hắn vài câu, thân ảnh màu xanh lại xuất hiện trong tầm mắt y, hướng về phía y chạy tới.

“Hô, hô, Phi Ly ca ca, rốt cuộc cũng tìm được người. Mau, mau đi với ta, đại hội đã xảy ra chuyện!” Dương Lạc Duyệt một bên lo lắng một bên kéo tay y lôi đi, phụ thân theo sát sau lưng.

“Đi mau”. Nghe thanh âm vừa rồi của Tiểu Duyệt, trong lòng y cực độ bất an. Lời nàng vừa nói ra, lòng cũng lộp bộp rơi xuống! Mới đến trễ một chút, vạn lần không nghĩ tới linh cảm của y lại thành sự thật.

“Không nên vội, sẽ không có chuyện gì”. Phụ thân ở phía sau nhẹ giọng an ủi y. Cảm kích quay đầu nhìn hắn cười, tỏ ý ta đã biết.

Đi qua tiền đình, tiến về phía đại hội, liếc nhìn xung quanh một lượt chỉ thấy vẻ mặt mọi người, hoặc là xem kịch vui, hoặc là nghị luận âm ỉ. Dem đường nhìn về nơi quan trọng nhất, trên đài cao, người đang ngã trong vũng máu không phải là người vốn được đề cử làm tân nhiệm minh chủ Nam Cung Vọng hay sao? Ở bên cạnh hắn, Mộ Phù Dao và Nhạc Thư Hành thần sắc khẩn trương đang tận lực vì hắn cầm máu. Còn lại là Dương bá bá vẻ mặt vô cùng đau khổ nhìn người thần sắc dữ tợn, ngồi dưới đất đang vận công trị thương Cố Thái Diệp.

“Tránh ra!” Mạc Phi Ly thần sắc âm trầm, bước nhanh xông qua đoàn người đi tới bên cạnh bọn họ. Nắm tay trái của Nam Cung Vọng bắt đầu bắt mạch.

“Phi Ly, người tới rồi”. Nhìn thấy thân ảnh của y, thần sắc khẩn trương của Mộ Phù Dao và Nhạc Thư Hành vì giúp Nam Cung Vọng chữa thương mà tập trung cao độ thoáng thả lỏng, không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Mất máu quá nhiều, nội thương nhẹ, hơn nữa còn trúng độc”. Nhanh chóng điểm ba mươi sáu đại huyệt trên người Nam Cung Vọng giúp hắn cầm máu. Y nhứ chặt chân mày, nhẹ nhàng để hai người Phù Dao đỡ lấy Nam Cung Vọng.

“Hắn không nguy hiểm tới tính mạng chứ?” Dương Ti Thành ngẩng đầu, trong thoáng chốc nhìn hắn tựa như già đi rất nhiều, trên tóc còn có vài tia sương trắng.

Nghi hoặc nhìn hắn một cái, âm thầm lắc đầu: “Tạm thời không gặp nguy hiểm, thế nhưng hắn trúng độc...Không đảm bảo có thể giải được”. Độc kia y nhớ rõ tên là “Xích ngặc”, đúng như tên gọi, người trúng độc không ngừng mơ thấy ác mộng, sau khi tỉnh lại cũng sẽ mơ hồ hồ hồ mà liên tục thổ huyết, bị hành hạ cho đến khi không còn hình người. “Cố Thái Diệp, đưa giải được ra đây”. Độc do nữ nhân này hạ, như vậy nàng ta chắc chắn phải có giải được.

“Ha ha, độc này căn bản không có giải được. Cho dù có, ta cũng sẽ không đưa cho người. Các người chờ nhật xác của hắn đi”. Nói xong, liên tục cười lạnh, đến cuối cùng dường như nhịn không được mà điên cuồng cười to. Nữ nhân này, điên rồi!

“Diệp nhi tỷ tỷ, vì sao? Người mau lấy giải được ra đi, ta sẽ nói với Phi Ly ca ca tha cho người một mạng”. Dương Lạc Duyệt nước mắt như mưa nhào tới lôi kéo Cố Thái Diệp.

“Cút ngay, không được đụng vào ta!” Cố Thái Diệp chán ghét đẩy Dương Lạc Duyệt ra: “Ta nói, độc này căn bản không có giải được. Nghe không hiểu sao? Về phần tại sao, sao người không đi hỏi vị phụ thân anh mình vĩ đại của mình đi?”

Tiểu Duyệt mất thăng bằng, Mạc Phi Ly bước lên đỡ nàng. Nghe lời nói của Cố Thái Diệp, tầm mắt mọi người đồng loạt hướng về Dương Ti Thành. Dương Ti Thành sắc mặt tái xanh, trầm mặc không nói. Y

quay đầu nhìn về phía phụ thân, hần vẫn một bộ dáng lạnh lùng đứng đó, coi người xung quanh như không tồn tại. “Phụ thân...” Cầu cứu nhìn về phía hần, y biết độc này chỉ có hần có thể giải.

Do dự chốc lát, hần gật đầu: “Ta giúp hần giải”.

“Mạc thúc thúc”, “Mạc cốc chủ?” Dương Lục Duyên, Dương Ti Thành lúc này mới phát hiện người đứng bên cạnh y, những người khác cũng nhận thấy: “Hình như là Thiên Cơ Tử...”, “Tuần Thiên cốc cốc chủ!”. “Hắc hắc, không nghĩ tới, Văn Bạc Y Tiên lại chính là nhi tử của Thiên Cơ Tử...”

“Phụ thân của ngươi?” Mộ Phù Dao sau một hồi kinh ngạc, cẩn cẩn dực dực ở bên tai y truy hỏi: “Hần thật sự là phụ thân của ngươi, nhìn qua thấy giống đại ca của ngươi hơn a”.

Dở khóc dở cười liếc nhìn Mộ Phù Dao, lặng lẽ quay đầu nhìn phụ thân một chút, quả nhiên, sắc mặt so với bình thường càng muốn lạnh hơn. Tự giác kéo dài khoảng cách với Phù Dao. Y cũng không muốn nhìn thấy thi thể của Phù Dao a, mặc dù thi thể đó cũng nhất định là một bộ, khụ, mỹ thi...Nghiêm mật nhìn về phía Cố Thái Diệp, chỉ thấy sắc mặt nàng ta lúc này vô cùng đặc sắc, lúc xanh, lúc trắng, lúc đen, lúc đỏ, vô cùng đẹp. Lại thấy tay nàng ta khê nhấc, trong mắt nồng đậm cừu hận hướng về phía Dương Ti Thành.

Nguy rồi! “Dương bá bá, mau tránh!” Mạc Phi Ly cả kinh kêu lên, vội vàng vận khởi ‘Tổ Hồi Quyết’ đánh qua, ngăn cản một kích trí mạng của Cố Thái Diệp. Cười khổ một phen, đây là lần đầu tiên y ở trước mặt người ngoài sử dụng võ công a. Trong nháy mắt đem một thân võ công của Cố Thái Diệp phế bỏ, vĩnh viễn loại trừ hậu họa, nàng ta thoáng một cái ngã trên mặt đất.

>> Hết đệ thập tứ chương

15. Chương 15

phu tu 5

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ thập ngũ chương

...: O ...

Nam Cung Vọng hôn mê trên giường, sắc mặt trắng bệch không một chút huyết sắc. Thỉnh thoảng còn chảy ra mồ hôi lạnh, toàn thân không ngừng run rẩy, hần là ‘Xích Ngạc’ đang bắt đầu phát tác. Mạc Phi Ly nắm lấy tay trái hần bắt mạch, xác định độc vẫn chưa lan khắp tứ chi toàn thân, không khỏi thở ra một hơi. “Phụ thân, ta nhớ rõ ‘Xích Ngạc’ là độc được bí truyền trong cốc mà. Tại sao lại nằm trong tay Cố Thái Diệp?” Hoặc là, tại sao nó lại xuất hiện ở Yên Chi các.

Người nam nhân từ lúc bước chân vào cửa tới giờ vẫn luôn một bộ dạng lạnh lùng như băng sơn đứng bên cạnh y rốt cuộc cũng có phản ứng: “Thời cơ đến, ta sẽ giải thích tất cả với ngươi”. Bây giờ còn chưa phải lúc...

“...”

“Trước tiên giải độc cho Nam Cung Vọng đi đã, độc của ‘Xích Ngạc’ ta không thể giải được”. Quên đi, không phải đã nói sẽ tin tưởng người rồi sao?

Hần khê gật đầu, tùy tiện nói: “Muốn giải ‘Xích Ngạc’ bắt buộc phải có Bích U thảo, nhưng Bích U thảo vô cùng hiếm thấy”.

“Không thành vấn đề, mấy năm nay Tiểu Duyên trồng rất nhiều loại thảo dược kỳ lạ. Trong hậu hoa viên vừa lúc có trồng một ít Bích U thảo”. Dương Ti Thành ngắt đầu định phân phó hạ nhân đi hái thuốc.

“Chờ một chút, hiện tại không thể, dược tính của Bích U thảo hết sức kỳ lạ, phải đúng canh năm* mới có thể hái xuống điều chế giải độc, bằng không sẽ mất hết toàn bộ dược tính của nó, thậm chí còn có thể trở thành một loại kỳ độc không có thuốc giải”. Y nhớ rõ, phụ thân từng nói qua với y thời gian phát huy dược tính của những loại dược liệu đặc biệt này, y cũng đã từng lãng phí một gốc Bích U thảo để làm thí nghiệm, nhờ vậy y mới có thể hiểu rõ dược đặc tính của nó.

“Đi xuống đi”. Nghe xong lời y nói, Dương Ti Thành phát tay một cái để toàn bộ gia đình lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại y, phụ thân, Mộ Phù Dao, Nhạc Thư Hành, thấy Dương bá bá đưa mắt nhìn về Tiểu Duyệt ở phía sau, lúc này y mới hiểu ý tứ của hắn. Mím cười nhìn Tiểu Duyệt nói: “Tiểu Duyệt, muội có thể giúp Phi Ly ca ca chăm sóc Bích U thảo không? Trước khi hái nó xuống cần phải trông chừng cẩn thận, nếu không được tính sẽ bị suy giảm”.

“Ân không thành vấn đề”. Dương Lục Duyệt quả thật là một nha đầu lạc quan. Mới vừa rồi còn bị Cố Thái Điệp làm cho thương tâm tới vậy, vậy mà bây giờ lại không hề để ý gì. Chỉ là, cẩn thận quan sát nàng, y phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu kia có chút suy sụp, làm cho người khác nhìn thấy mà đau lòng.

Ai...khẽ buông tiếng thở dài, nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Duyệt đã hoàn toàn biến mất ngoài cửa, y bước đến đem cửa phòng đóng chặt lại. Quay đầu nhìn qua Dương Ti Thành nói: “Dương bá bá, người định xử lý Cố Thái Điệp như thế nào?” Nàng ta bị y phế đi vô công, lúc này hẳn là sống không bằng chết đi? Người trong giang hồ thống khổ nhất chính là mất đi một thân vô công mà mình khổ cực luyện thành.

“...” “Ai...” Trầm mặc trong chốc lát, Dương Ti Thành thủy chung vẫn không chịu nói ra nguyên do, cuối cùng buồn bực, suy sụp ngồi xuống ghế thở dài.

“Thiết, loại nữ nhân độc ác này trực tiếp giết đi là tốt nhất. Để tránh sau này bình phục lại tiếp tục hại người!” Mộ Phù Dao khó chịu nhăn cả một bụng, tính tình hỏa bạo đột phát, không hề cố kỵ mà nói ra.

Nhạc Thư Hành ngồi bên cạnh Phù Dao vội vàng nháy mắt ra dấu, thậm chí còn mở miệng ngăn cản: “Phù Dao...Xuyt”.

“Xuyt cái gì? Người...Ngô, ngô, ngô!” Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Nhạc Thư Hành nhanh tay lẹ mắt bịt miệng.

“...” Sắc mặt Dương Ti Thành càng khó coi, hiển nhiên là bị lời nói của Phù Dao kích thích. “Cố Thái Điệp...Nàng là nữ nhi ruột của ta”. Giây giụa hồi lâu, hắn cuối cùng vẫn đem bí mật trong lòng nói ra.

Quả nhiên...

“...” Nghe xong lời nói của hắn, y ngã vào lòng phụ thân, thật sâu nhìn bộ dạng trầm mặc chán chường của Dương bá bá, lại nhìn gương mặt khiếp sợ không thể tin được đang lấy tay gắt gao che miệng của Mộ Phù Dao cùng biểu tình như có điều suy nghĩ của Nhạc Thư Hành. Lại nhìn nhìn người nam nhân sau lưng, hắn vẫn một bộ dáng băng sơn kiêu, gắt gao ôm y vào trong ngực.

Lời đã ra khỏi miệng cũng không còn cố kỵ nào nữa, Dương Ti Thành quyết định thẳng thắn: “Mười năm trước ta từng bị trọng thương, thiếu chút nữa chết nơi đất khách. Đến phút cuối lại được một nữ tử của Yên Chi các cứu sống. Nàng...Nàng là một nữ nhân tốt, một mực yên lặng chiều cố ta, dần dần chúng ta nảy sinh tình cảm với nhau, gây ra một đoạn nghiệt duyên. Lúc đó ta bị ái tình làm cho mê muội đầu óc, hoàn toàn quên mất thế ta còn đang chờ đợi ở nhà. Sau cùng ta đành phải từ bỏ nữ nhân kia, ta...là ta có lỗi với mẹ con các nàng!”

“Chỉ vì nữ nhân kia là người của Yên Chi các sao?” Từ trước tới nay, Yên Chi các luôn bị người trong giang hồ cho là tà phái...

“Nàng, lúc đó nàng là tả sứ của Yên Chi các! Thân là minh chủ võ lâm, ta phải từ bỏ nàng!!!” Không thể bỏ xuống danh dự và đạo nghĩa giang hồ a!

Nhìn Dương Ti Thành trong nháy như già đi mấy chục tuổi, trong lòng sinh ra một phần khổ sở, đơn giản chỉ vì yêu nữ tử mang danh tà phái, cuối cùng lại rơi vào kết quả như thế này. Còn y thì sao? Y cũng là người trong giang hồ, thậm chí còn yêu một người nam nhân, hơn nữa người đó lại chính là phụ thân của mình... “Ái?!” Lão thiên, y đang suy nghĩ cái gì vậy? Hắn, hắn là phụ thân của y a! Là người đã nuôi dưỡng y, cho y sinh mạng này nha! Cho dù y có ký ức của kiếp trước đi nữa, cũng không thể phủ nhận điều này!

Con người trừng to, hô hấp của y có chút gấp gáp...

Phụ thân dường như phát ra biến hóa của y, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng trấn an.

Y cứng ngắc nhìn hấn, sắc mặt có chút tái nhợt, nhãn thần vô cùng phức tạp. Run run há miệng, lại không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

>> Hết đệ thập ngũ chương

16. Chương 16

684dac92jw1dqchfg0hvj

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Hôm nay làm hai chương liên tục lưng ta cũng sắp gãy rồi a!!! *Đắm đắm*

Đệ thập lục chương

...: O :...

Thu hồi lại tâm tình, cố gắng tự trấn định. Quay vào lòng phụ thân khẽ cười một tiếng để hấn an tâm. Sau đó quay đầu, có chút thâm ý khác nhìn Dương Ti Thành, lạnh nhạt nói: “Dương bá bá, người chuẩn bị xử lý chuyện này như thế nào? Đặc biệt là với Tiểu Duyệt”.

“Ta...Ta không hy vọng Tiểu Duyệt biết được chuyện này”. Dương Ti Thành chật vật mở miệng, nhìn chúng ta nghiêm túc nói: “Nếu như có thể, hi vọng các người tha cho ‘nàng’ một mạng. Dù sao ‘nàng’ cũng là nữ nhi của ta...”

“...”

“Ta hiểu được. Thế nhưng chuyện này cũng không phải do một mình ta quyết định”. Nhìn ra bên ngoài suy nghĩ, giang hồ là một nơi vô cùng phức tạp...Nam Cung Vọng dù sao cũng là Thiếu chủ Tiêu Dao môn, hơn nữa bây giờ còn là tân nhiệm Minh chủ.

“Ai...”, “Đến lúc đó chỉ có thể nghe theo mệnh trời...”

Một mảnh trầm mặc, không khí chung quanh cực kỳ cứng ngắc, cũng cực kỳ quỷ dị.

“A! Được rồi, Phi Ly, canh giờ sắp tới rồi, độc của Nam Cung Vọng cũng có thể giải rồi chứ?” Không khí lúc này thực sự quá đè ép khiến người thở không thông...Nam Cung Vọng bị người nào đó quên mất, thật đáng thương a. Mộ Phù Dao cảm thán một tiếng, rốt cuộc cũng vì mỗ bệnh nhân trên giường ‘lên tiếng bất bình’.

Không tiếng động nhìn nam nhân đang ôm mình, nháy mắt ra hiệu với hấn. Hấn nhìn y một hồi lâu, bắt đầu thả lỏng tay, đi đến bên giường, sắc mặt một mảnh âm hàn.

Sách, khó chịu cái gì chứ?! Sắc mặt so với người chết còn muốn lạnh hơn. Không phải trước kia ở trong cốc cũng từng cứu người sao? Ách, tuy rằng mỗi năm người cầu y có thể đạt tới ngàn vạn, người được cứu cũng không vượt quá hai người...

“Này, Phi Ly, tiểu Ly Ly, tiểu Phi Phi, tiểu tiểu Phi Ly ” Mộ Phù Dao thần thần bí bí, vô cùng buồn nôn gọi tên y, trên mặt một mảnh gian tà.

“Chuyện gì?” Mạc Phi Ly nhàn nhạt nhìn y cười.

“Phi Ly...Hấn thật sự là phụ thân của người?” Mộ Phù Dao cẩn cẩn dực dực, che miệng thấp giọng truy hỏi.

Tên này đúng là dở hơi! Đã hỏi qua cả n lần rồi, vậy mà đến bây giờ vẫn không tin. Mạc Phi Ly buồn cười nhìn y, bắt đầu đi gạt đầu. “Àn! Thế nào? Chúng ta không giống nhau sao? Hay là có cái gì?”

“Không có a...” Mộ Phù Dao nhìn chòng chọc Phi Ly một hồi lâu, sau đó chậm rãi nói: “Các người đều là mỹ nhân đẹp như thiên tiên, hơn nữa người cũng có ba phần giống hấn, bất quá Phi Ly người có phần gây yêu hơn một chút. Nhìn qua có cảm giác yếu đuối a...” Chắc là do di truyền từ mẫu thân đi.

“...Yếu đuối? Hừm?!?” Mạc Phi Ly nguy hiểm hít nhẹ phương mâu, cười vô cùng rục rở.

Nhạc Thư Hành một bên nháy mắt ra dấu, Phù Dao căn bản không nhìn thấy. Không sợ chết tiếp tục nói: “Ta chỉ là nghĩ không thông thôi. Thật là bất khả tư nghị...”

“Cái gì?” Người, nếu còn nói ra cái gì nữa, ta không đảm bảo tháng này ngươi có thể ‘hảo hảo’ nghỉ ngơi a. Tự nói với chính mình một câu như vậy, y lại càng phát ra nụ cười sáng lạn, như một cơn xuân phong*.

Mộ Phù Dao ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười của y, kinh ngạc nỉ non: “Nha... Vì sao một tòa băng sơn di động lại có thể sinh ra một con tiểu hồ ly như vậy a?”

“Ba”, đây là thanh âm dây thần kinh trong đầu y bị đứt.

“Rắc”, đây là thanh âm người nào đó bóp nát thành giường

“Đông”, đây là thanh âm ngã nhào của vị bảo chủ đang ngồi ở giữa.

“Phốc”, đây là thanh âm phun ra nước trà của mỗ tướng quân.

“Oa”, đây là tiếng kêu sợ hãi của mỗ ngu ngốc...

Mạc Phi Ly nghiêm mặt hung hăng đập Mộ Phù Dao một cước. “Người...Ngậm miệng lại cho ta”. Cái tên ngu ngốc này, cần lớn tiếng như vậy sao? Lớn tiếng như vậy làm cho toàn bộ người trong phòng đều nghe được, đặc biệt là người nào đó...len lén liếc nhìn người nam nhân đang có xu hướng lạnh thêm một tầng, lần thứ hai vô lực thở dài. Ở cùng một chỗ với cái tên ngu ngốc này, trái tim y sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề...Quên đi, lúc nào đó theo phụ thân trở lại cốc thôi, còn phải nhớ kỹ khi nào nhìn thấy tên ngu ngốc này thì mau chóng tránh xa một chút.

“Nga...” Vốn muốn phản bác, nhưng không khí xung quanh càng ngày càng âm hàn, người nào đó rút cuộc cũng phát hiện có chuyện không ổn, âm thầm nuốt nước miếng, ngoan ngoãn trốn vào trong ngực tình nhân.

Thân là chủ của Thất Thần cung, y đương nhiên biết rõ ràng chuyện trong giang hồ. Cốc chủ Tuân Thiên cốc, Thiên Cơ Tử — Mạc Nghị Thiên đáng sợ đến dường nào, y vẫn còn sáng suốt a. Lại càng không nói tới hắn còn có một nhi tử hồ ly...Mà con hồ ly này cực kỳ gian xảo...

“Ta kê một đơn thuốc, hướng dẫn cách dùng Bích U thảo, trong đó ta ghi chú vô cùng rõ ràng”. Nói rồi cầm một tờ giấy, lấy bút viết đơn thuốc, sau đó ôn nhu liếc nhìn y một chút, lại lập tức khôi phục bộ dạng băng lãnh vốn có, lấy ra một bình kim sang được đặc chế nói: “Vết thương của hắn không đáng ngại, bình thuốc này trong uống ngoài thoa đều có thể”. Nói xong liền đứng dậy đi đến ôm chặt thất lưng của y.

Không ngoài dự đoán nghe thấy tiếng hít khí xung quanh, lúng túng cười nhạt, thân thể buột chặt hơi kháng nghị: “Phụ thân...” Muốn ngăn sự tiếp xúc quá thân mật này.

“Đi theo ta”. Hắn kéo tay y lôi đi, sắc mặt băng lãnh không thay đổi.

Kinh ngạc để hắn kéo tay rời đi, không hiểu sao trên mặt y xuất hiện một rặng mây đỏ. Cảm giác ngượng ngùng xen lẫn ngọt ngào tràn đầy trong lòng.

“Con hồ ly này lớn như vậy, cứ nhiên còn biết hướng phụ thân làm nũng?!” Y vừa nhìn thấy cái gì? Thật làm kẻ khác cảm thấy bất khả tư nghị...

“Ai...Phù Dao...” Nhạc Thư Hành cười khổ, hôn nhẹ lên trán vợ mình, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người kia, lắc lắc đầu. Chắc là ảo giác của hắn a?! Hai người kia không có khả năng là thật chứ...

>> Hết đệ thập lục chương

17. Chương 17

pics-dtma-04-36

(Hình chỉ mang tính minh họa)

Đệ thập thất chương

...: O ...

Trước phiên lá xanh biếc, hồ nước trong suốt, sóng gợn lăn tăn, hai con người, mỗi người đều mang một tâm tư khác nhau.

“Phụ thân...” Y nghi ngờ nhìn nam nhân trước mặt, có chút thất thần. Y yêu hấn sao?! Là từ lúc nào? Lắc lắc đầu, nhất gan cũng được, trốn tránh cũng tốt, bất luận thế nào, Y cũng quyết định đem đoạn tình cảm này chôn sâu tận đáy lòng. Y...có thể nói là làm người rất thất bại a.

“Làm sao vậy?” Ánh mắt của nam nhân vô cùng nóng bỏng, đủ để xuyên thấu qua cả người y.

Y bàng hoàng tránh né ánh mắt kia, ngượng ngùng cuối đầu. “Không có. Phụ thân...Người muốn nói chuyện gì với Ly nhi?”

“...” Yên lặng một lúc lâu, nam nhân có chút cứng ngắc nói: “Không, chỉ là muốn tản bộ cùng người một chút”.

Vẫn không muốn nói sao? Đến tận cùng là người đang do dự chuyện gì?! “Phụ thân...Người...”

“Chuyện gì?” Ngực khí của hấn vẫn lạnh băng như cũ, nhưng y lại có thể dễ dàng phát hiện trong đó còn pha chút nghi hoặc và bối rối.

“Yên chi các”. Do dự trong chốc lát, y vẫn là nói ra danh từ kiêng kỵ này. Nhìn sắc mặt của hấn bỗng trở nên khó coi, cuối cùng y vẫn quyết định đánh cuộc một lần. “Nói cho ta biết đi a. Yên Chi các, nương và người...Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì?” Xin hãy nói cho ta biết. Cầu người...Cho dù là ra lệnh cũng được, thỉnh cầu cũng không sao, chỉ xin người đừng làm cho ta cảm thấy bất an như vậy nữa.. Cầu xin người!

“Ly nhi!”...Người, trong lòng người thấy bất an như vậy sao? Là ta khiến người bất an sao? Người không tin tưởng ta? Bất kể thế nào, người chỉ cần tin tưởng ta là đủ rồi.

“Nói cho ta biết đi! Xin người! Lúc này đây, ta quả thật vô cùng bất an!!!”

“...”

A, từ đầu tới cuối là do y đã quá ngây thơ mà. Cười tự giễu, thân thể kích động run rẩy, lớn tiếng rống to với hấn: “Độc này rõ ràng là trân phẩm trong cốc. Ngoại trừ cốc chủ, căn bản không ai có thể động vào! Yên chi các làm sao có thể có được chứ?! Người đừng nói với ta là bị trộm mất”. Căn bản là không thể nào! Có lẽ y thật sự ngây thơ nhưng cũng không phải ngu ngốc.

“...” Ánh mắt nam nhân vô cùng phức tạp, thần tình băng lãnh: “Độc, đúng là do ta cấp”.

Y kinh ngạc, gương mặt tuần tú nhất thời tái nhợt, lời nói của hấn tựa như tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), trong phút chốc linh hồn y như bị rút ra khỏi cơ thể. Tựa như một con búp bê tinh xảo, đôi mắt đen như ngọc lưu ly của ta mở to vô thần. Không nói, không nhìn hấn, trong mắt đủ mọi cảm xúc, đau xót, bị thương, nghi hoặc, tự giễu.

“Đây là giao dịch. Đây chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi”. Đây là vì người, giao dịch này là vì người. “Ta dùng các loại kỳ độc cùng việc Tuần Thiên cốc từ nay về sau sẽ không can thiệp vào chuyện giang hồ làm điều kiện trao đổi”.

Y cắn cắn môi, cho đến khi khóe môi xuất hiện một tia máu. Ngẩng đầu chống lại một đôi mắt tinh mịch, hô hấp trở nên dồn dập, run giọng hỏi: “Trao đổi...cái gì?”

Nam nhân nhìn sâu vào mắt y, ánh nhìn kia, lại làm cho lòng y hoảng loạn không ngớt. Y chặt vật muốn trốn tránh ánh mắt của hấn, nhưng bị ánh mắt kia hấp dẫn, muốn tránh cũng không tránh được. “Sự tự do của người”.

Y không dám tin mở to hai mắt. Tự do...của y?! Lão thiên, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! Loạn, hết thấy đều loạn...

“Năm xưa cùng mẫu thân người thành hôn là do sự xếp đặt của đời trước, ta cũng không quá chú ý. Với ta mà nói, thú thê hay không thú, có hài tử hay không có cũng không có gì khác biệt. Thế nhưng, Ly nhi, cho tới khi người sinh ra, hết thấy đều bất đồng”. Nói đến đây, nam nhân ôn nhu nhìn sâu vào mắt y, ngón tay vuốt ve đôi môi mềm mại đỏ thắm của y. “Ta không biết ái tình là gì. Lấy mẫu thân của người đơn giản là vì hoàn thành giao ước của đời trước, và cũng vì ta cần một người thừa kế. Nói ta vô tình cũng tốt, lãnh

khóc cũng được, ta chưa bao giờ thay đổi suy nghĩ của mình. Cho đến khi người ra đời, một khắc kia, ta phát hiện, bản thân cũng không hoàn toàn bằng lãnh như ta đã nghĩ. Ta, bắt đầu từ lúc đó đã sinh ra một phần tình cảm, mà nó chỉ dành cho người. Ta có thể tính hết thiên cơ nhưng lại vô pháp tính ra số phận của mình, cũng vô pháp tính ra vận mệnh của người. Không ngờ, theo thời gian phần tình cảm kia lại bắt đầu biến chất. Có lẽ là do lão Thiên gia đùa giỡn a, khiến ta yêu người cho dù ta biết rõ, người, không hoàn toàn là nhi tử của ta”.

...Hắn biết! Hắn biết tất cả! A, đây là cái gì? Hắn yêu y?! Buồn cười, thật quá buồn cười! Không phải mới vừa rồi y đã quyết định đem phần tình cảm kia chôn sâu vào trong lòng sao?! Vì sao lúc này tâm lại cảm thấy đau nhức, rồi lại cảm thấy — vui vẻ.

“Ân, đừng khóc...” Hương thơm thảo được tràn ngập khoang mũi, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt y.

Khóc? Y khóc sao? Cảm giác ướt át trên mặt là do nước mắt? “Người biết từ lúc nào?”

“Người chưa sinh ra ta đã biết. Ta không thể tính ra vận mệnh của người, của bản thân, nhưng không có nghĩa không thể tính ra vận mệnh của mẫu thân người”. Nguyên lai là như vậy a...

Nhiệt độ ấm áp kề sát ngay gò má, hít sâu một hơi, hấp thụ mùi vị đặc biệt chỉ thuộc về hắn. Hắn, thật sự yêu y. Như vậy còn y? Không phải đã quyết định buông tha rồi sao, bây giờ cũng nghĩ như vậy? Tâm, từ lâu đã phản bội, tội gì phải chấp nhất, tự hành hạ bản thân mình.

Ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng nhón chân ghé vào bên tai hắn, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, mỉm cười nỉ non: “Ta cũng yêu người”.

Muốn yêu thì cứ yêu, không cần phải để ý suy nghĩ của người khác. Bản thân cũng đã chết qua một lần, cần gì phải quan tâm đến nhiều thứ. Phụ tử thì thế nào? Chỉ cần người yêu y, y cũng yêu người là được rồi.

>> Hết đệ thập thất chương

18. Chương 18

56dec8526837b9651038c2d

(Hình ko liên quan tới truyện => chỉ mang tính minh họa a!!!)

Đệ thập bát chương

...: O ...

“Ly nhi...Người?!!!” Thật sự cũng yêu ta sao?

Nam nhân luôn luôn lạnh như băng lần đầu tiên trên khuôn mặt xuất hiện mọi loại biểu tình, kích động, khiếp sợ, mừng rỡ, cuối cùng không khống chế được mà ôm chặt y vào trong ngực. Đôi môi mỏng xinh đẹp nhẹ nhàng ma sát lên đôi môi đỏ mọng của y.

“Ngô...Ngô...Ân...” Đầu óc y ngay giây phút hắn bày tỏ đã gần như trống rỗng, may mắn là vẫn còn cảm giác. Đầu lưỡi ướt át nóng như lửa ôn nhu cạy mở khớp hàm tiến vào, mang theo nước bọt ngọt như mật bá đạo ở trong khoang miệng y cướp đoạt hết không khí. Thật lâu sau đó hai người mới tách ra, toàn thân y trở nên mềm nhũn không còn chút khí lực, không khí xung quanh vừa ngưng đọng vừa hạnh phúc. “Ô, ô...Ô, người, lần sau nếu muốn hôn ta thì cũng nên nói trước một tiếng”. Y nghĩ đến bộ dạng trước đó của mình nhất định là đỏ như gấc, thực là xấu hổ muốn chết.

Ngẩng đầu chống lại đôi mắt tràn đầy ý cười tà mị, lại nhớ tới chuyện vừa rồi, càng nghĩ càng xấu hổ, càng nghĩ càng tức giận. Trực tiếp cho hắn một đạo ánh mắt trắng dã, tức giận hừ lạnh một tiếng, quyết định cúi đầu không thèm để ý tới hắn. Nhưng chỉ được một lát lại nhẹn không được mà ngẩng đầu, còn chưa kịp làm gì đã bị hắn mạnh mẽ hôn lên, những nụ hôn ấm áp như mưa hạ xuống trên trán, trên mi, trên gò má, cuối cùng dừng lại ở đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của y.

“Ô, ô...Người! Người hỗn đản!” Thiếu chút nữa là thở không được rồi.

Lúc này tính tình xấu xa bá đạo của hắn dường như bộc lộ ra toàn bộ, đôi môi mỏng vừa mới hôn y nhếch lên tạo thành một độ cong xinh đẹp: “Ly nhi, ta là phụ thân của ngươi”.

Ý nói là y dụ dỗ hắn sao? Sao lúc này hôn y không nghĩ tới y là con của hắn? Hừ, phía trước thì phóng cho người một con ngựa, phía sau lại bắn người một mũi tên.

Hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, khẩu khí nghiêm túc hỏi hắn: “Phụ thân, sao người lại nói là vì tự do của ta?” Y nghi hoặc nhìn hắn, trong lòng vô cùng hiếu kỳ.

“Năm đó ta thành hôn cùng mẫu thân của ngươi từng có một ước định. Tương lai sinh hài tử, bất luận là nam hay nữ đều phải trở thành người thừa kế của Yên Chi các”. Nam nhân cương chiều xoa đầu y, khoe miệng cong lên thành một vòng cung nhàn nhạt, ôn nhu nở nụ cười.

Sự thật này khiến y vô cùng kinh ngạc, y đã từng tưởng tượng ra nhiều loại khả năng, nhưng bất luận thế nào cũng không ngờ tới mình lại là thiếu chủ Yên Chi các. “Không phải ta là thiếu chủ Tuấn Thiên cốc sao?” Thân là thiếu chủ Tuấn Thiên cốc, làm sao có thể kế thừa Yên Chi các được? Y mở mắt nhìn hắn, không nói ra được trong lòng đang mang tư vị gì.

“Chuyện đó là bởi vì cùng đời trước và Nhuyễn Hồng Tần có liên quan với nhau”. Nhắc tới ba chữ Nhuyễn Hồng Tần, quanh thân hắn đột nhiên trào ra một cỗ sát khí, không thể bắt được nhưng lại cực kỳ cường liệt.

Liên quan tới ngoại tổ mẫu sao? Phụ thân rất hận nàng...Đây là lý do tại sao? Nghi hoặc liếc nhìn khuôn mặt mười phần sát khí của phụ thân, tuy thường ngày khuôn mặt của người luôn luôn băng lạnh, nhưng không hề có nửa điểm sát khí, vậy mà bây giờ...! Y thử dò xét hỏi: “Người hận nương sao?”

Hắn không hiểu liếc nhìn y, mở miệng đáp: “Nàng sinh ngươi cho ta không phải sao?” Vì vậy ta cũng không hận nàng. Huống chi cho tới bây giờ nữ nhân kia cũng không quá quan trọng.

“...Người hận ngoại tổ mẫu sao?” Sát khí vừa rồi rõ ràng là hướng về Nhuyễn Hồng Tần.

Thật sâu nhìn y, khuôn mặt của nam nhân đột nhiên phóng đại, giữa lúc y còn đang ngây ngốc, đôi môi liền bị ngón tay ngăn lại...

Ngón tay của hắn không ngừng dao động trên người y, ngón tay thon dài vuốt ve làn da trắng nõn của y, trái tim y ‘thình thịch, thình thịch’ nảy lên không ngừng, nhiệt độ cơ thể cũng theo đó tăng lên, thần trí vì động tác của hắn mà dần trở nên mê muội. Thật vất vả lắm mới làm cho mình còn lại một tia lý trí, y phát hiện, một thân y phục của mình đã bị hắn thoát ra gần hết. Trong lúc hoảng loạn muốn dùng toàn lực đẩy hắn ra, lại bị hắn bắt lấy kéo vào lòng.

“Buông ra”. Vừa lo lắng, vừa xấu hổ, y hoàn toàn quên mất vấn đề trọng yếu cần hỏi, chỉ nghĩ muốn thoát khỏi hành động của nam nhân này.

“Không buông”. Khóe miệng nhếch lên, đôi tay như tên trộm lại bắt đầu di chuyển, đông sờ tây xét.

“Người...Ta...Ta, ta là con trai người!!!” Khuôn mặt ta đỏ bừng, cố gắng tìm đại một lý do nào đó.

“Thì tính sao?” Nhướn mi một cái, cố ý trêu đùa hỏi lại, ‘công tác’ trên tay vẫn tiếp tục.

“Ân...Chính là...Ân...” Thiên a, không nên sờ ở đó! Hắn, hắn sắp chạm đến chỗ kia rồi a ~~A A A ~~ người đầu cứu mạng ~~ ân, được rồi, tự cứu ~ tự cứu vậy! “Chúng ta đang ở bên ngoài!!!”

Nam nhân nhú mày, ngừng tay. Sau đó nở nụ cười xấu xa, ở bên tai y thổi khí, thấy cơ thể y run lên, khuôn mặt đỏ như sắp nổ ra máu, lúc này mới hài lòng nở non: “Vậy chúng ta trở về tiếp tục”.

“Tiếp tục cái đầu người, sắc nam nhân!” Lý trí cuối cùng cũng quay trở lại, cắn môi rống lên với hắn một câu. Nói không thêm để ý tới hắn, xoay người bỏ đi.

“A, ha ha....Ha ha ha!!!” Còn lại mình hắn phía sau vì bộ dáng tức giận khó gặp của y mà cười to.

Lão thiên gia! Thượng đế! Ngọc Hoàng đại đế! Như Lai Phật Tổ! Các vị thượng tiên trên cao! Các người ở đâu, ai tới nói cho ta biết, người đàn ông này có thật sự là vị phụ thân máu lạnh vô tình, không tim không phổi của ta hay không a?

>> Hết đệ thập bát chương

19. Chương 19

10008784687c23c327

(Hình minh họa =. =|||)

Đệ thập cửu chương

...: O :...

“Trở về đi”. Hắc y nam tử vòng hai tay gắt gao ôm thiếu niên vào trong ngực, thanh âm trầm khàn tà mị làm rung động lòng người.

“Ân...” Được nam nhân ôm chặt trong lòng, thiếu niên nhẹ nhàng cúi đầu đáp ứng.

Tuần Thiên cốc — cấm địa thần bí nhất trong giang hồ. Cốc chủ Thiên Cơ Tử — Mạc Nghịch Thiên, tính tình quái gở, vô tâm, lãnh ngạo, nhưng trên người lại có một thân y thuật có thể làm người sắp chết cải tử hồi sinh, không những vậy còn có thể đoán trước thiên cơ, biết trước vận mệnh của tất cả mọi người trong thiên hạ. Bởi vậy, cho dù bản thân Mạc Nghịch Thiên không muốn đến mức nào, thế nhưng người đến cầu y, vẫn què vẫn nối liền không dứt, vô cùng có hình tượng ruồi bu kiến đậu.

Mà từ sau ‘sự kiện Phi Long Bảo’ nửa tháng trước, việc Vãn Bặc Y Tiên Mạc Phi Ly là nhi tử của Mạc Nghịch Thiên đã bị truyền đi khắp đại nam giang bắc, từ đó về sau, người trong thiên hạ bất kể là bệnh nặng hay bệnh nhẹ đều chạy đến Tuần Thiên cốc cầu y.

Kết quả là —

~ Trong Tuần Thiên cốc

~Khí trời vô cùng trong xanh, bầu trời không một gợn mây, hương hoa tỏa khắp nơi, khiến cho thể xác và tinh thần người người đều vô cùng thư sướng.

Chỉ ngoại trừ...Khuôn mặt đen kịt có thể sánh ngang với than chì của cốc chủ đại nhân.

“Phụ thân, người không thoải mái sao? Nếu khó chịu thì mau đi uống thuốc đi a. Trong cốc cái khác có thể không có, chứ thảo dược thì tuyệt đối không thiếu”. Mạc Phi Ly hơi hợt nói, không để ý tới vẻ mặt đen thui của hắc, lười biếng ngồi dựa trên ghế tre, vô cùng nhàn nhã vì người bệnh thứ hai trăm lẻ chín của ngày hôm nay xem bệnh.

“Thần y...”

“Ly nhi!” Thanh âm Mạc Nghịch Thiên vô cùng nguy hiểm, lộ ra nồng đậm cảnh cáo, rốt cuộc cũng có xu hướng biến thành khối băng vạn năm bất biến, sắc mặt đen đến nỗi có thể nhỏ ra mực.

“Ân ~”. Mạc Phi Ly không sợ chết nhàn nhạt đáp lại một tiếng, đã vậy trên mặt còn biểu lộ rất rõ ràng dáng vẻ đang cười trộm.

“Thần y...”

“Người...!” Hít sâu một hơi, Mạc Nghịch Thiên cố gắng không làm cho mình bị tức điên lên, bằng không hắc cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa. Nhưng, chết tiệt, vì sao y luôn có thể làm cho hắc tức giận chứ? Rõ ràng từ trước tới nay tâm tình của hắc rất khó biểu lộ ra ngoài a.

“Ân?!” Vẫn lười biếng nằm dựa trên ghế tre, một bên rảnh rỗi uống một ngụm trà, một bên chậm rãi vì bệnh nhân châm cứu.

“Thần, thần y...”

“Rốt cuộc người khó chịu chuyện gì? Không phải ta đã quay về cùng với người rồi sao?” Tuy rằng trên mặt vẫn mang dáng vẻ tươi cười ‘như mộc xuân phong*’, nhưng có thể thấy rõ trên đó còn mang theo một tia

buồn bực, khiến cho người khác nhìn vào liền biết ngay, ‘tâm tình của người này đang phi thường không tốt, tuyệt đối không thể trêu vào’.

“Thần, thần y, ta, ta muốn nói...nói, hình như ngài châm kim sai chỗ rồi...kim châm ở trên chân của ta. Thật, thật sự là đau quá a!!!!” Đáng thương cho vị bệnh nhân thứ hai trăm lẻ chín đang được châm cứu, vinh hạnh trở thành nạn nhân thứ một trăm tám mươi hoa hoa lệ lệ ngã xuống.

“Ai, nhanh như vậy đã chịu không được. Người trước đó so với hắc còn lợi hại hơn a, nhin đúng nửa canh giờ mới bất tỉnh”. Nói xong cũng không quên thông báo một tiếng cho người đã không chịu nổi mà ngã xuống: “Yên tâm đi, bệnh của người đã khỏi hoàn toàn rồi”. Trên mặt còn mang theo nụ cười gian tà như ác ma.

“Ly nhi, đây đã là người thứ hai trăm lẻ chín”. Nam nhân mặt than đứng ở một bên, không kiên nhẫn nhìn về phía thân nhi tử của mình.

“Ấn ~ dùng bọn họ để luyện tay nghề một chút cũng không có gì quá đáng đi? Dù sao đi nữa cũng không phải không trị a”. Mạc Phi Ly chu miệng oán trách, trên mặt lộ ra một tia đỏ ửng vô cùng khả nghi, trừng mắt nhìn nam nhân.

“Phiền phức”. Nhíu mày một cái, sau đó lập tức khôi phục lại bộ dáng bình tĩnh vô ba.

“Vì vậy người phải giúp ta nha”. Mạc Phi Ly nháy mắt mấy cái, làm ra bộ dáng vô cùng khả ái, thanh âm nũng nịu ai oán.

“...” Cúi đầu chặn lại đôi môi đỏ tươi ướt át, nhìn tiểu mỹ nhân phía dưới không những không giãy dụa mà còn lộ ra biểu tình mê ly hưởng thụ, con ngươi luôn lạnh như băng của Mạc Nghịch Thiên dần dần tan chảy thành nhu tình.

“Thiếu chủ, có người tìm ngài”. Được Ấn một thân hắc y như u linh xuất hiện bên ngoài gian trúc lâu của đôi phụ tử đang hôn nhau say đắm.

“Ngô ngô...Hô...” Có người đến...

Thấy người phía dưới sắp không thở nổi, lúc này mới hài lòng buông tha cho y. Hai tay còn cố ý vuốt ve lên đôi môi sưng đỏ khô gợn, ánh mắt lúc nhìn về phía Được Ấn đã khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có, ra hiệu cho hắc rời khỏi.

“Thuộc hạ xin phép cáo lui”. Tiếp nhận được ánh mắt của chủ nhân, Được Ấn thức thời ly khai. Đối với hắc mà nói, hành vi quá mức thân mật của đôi phụ tử này cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi. Tuy rằng bình thường hắc cũng nghe thấy người trong cốc bàn luận về vấn đề này, bất quá từ trước tới nay Tuấn Thiên cốc luôn không màng thế tục, hiển nhiên cũng sẽ không có người chú ý đến lý lẽ, luân thường đạo đức.

“Lần sau nhớ kỹ phải tìm một chỗ không người”. Mạc Phi Ly hung hắc trợn mắt liếc nhìn nam nhân, rõ ràng là trộm hương** vậy mà người này lại coi nó như chuyện hiển nhiên.

Mạc Nghịch Thiên vẫn bất động thanh sắc, không để ý đến bộ dáng tức giận của Mạc Phi Ly, thông thả thưởng thức cảnh vật ở phía xa. Bất quá có thể nhìn ra, tâm tình lúc này của hắc phá lệ vô cùng tốt.

> Hết đệ thập cửu chương

20. Chương 20

672b1d8f19836cf4513d92c3

(Hình cho ẹp!!!)

Đệ nhị thập chương

...: O ...

Cách đó không xa, một thân ảnh màu xanh chậm rãi đi đến chỗ bọn họ: “Mạc công tử, Thiếu chủ Nam Cung Vọng của bản môn mời ngài đến Tiêu Dao môn một chuyến”.

Mạc Phi Ly nhàn nhạt nhìn hắc cười, như có điều suy nghĩ hỏi: “Vì sao Nam Cung Vọng không tự mình tới đây?”

“Thiếu chủ có chuyện quan trọng khác cần phải giải quyết nên bị trì hoãn hành trình, vì vậy phái tiểu nhân tới đây trước mời công tử”. Người tới không nhanh không chậm nói.

“Nga, là vậy sao...Người tên là gì?” Đối mặt với y lại có thể bình tĩnh như vậy, người này không đơn giản...

“Tiểu nhân là Cố Toàn”.

Mạc Phi Ly không khách khí phân phó: “Nha, Cố Toàn. Người chờ ở bên ngoài đi”.

“Vâng”. Cố Toàn cung kính đáp, ứng thanh rồi đi.

Nhìn thân ảnh phía trước hoàn toàn tiêu thất, y thay đổi bộ dạng lười nhác, ngồi dậy, trừng mắt liếc nhìn bằng sơn mỹ nhân sau lưng: “Phụ thân, người cũng đi cùng chứ?”

Mạc Nghịch Thiên lắc đầu nói: “Trên đường cẩn thận một chút. Ta còn có việc, không thể đi được”.

Mạc Phi Ly khẽ nhếch khóe môi, trêu đùa: “Ta còn cho rằng người nhất định sẽ lo lắng cho ta, cùng đi với ta, hoặc là...không cho ta đi”.

Mạc Nghịch Thiên vẫn lạnh lùng như trước nói: “Nếu ta không cho người đi — người sẽ nghe sao?”

Mạc Phi Ly nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, khẳng định: “Sẽ không”.

“Vậy không phải đã rõ ràng rồi sao?” Mạc Nghịch Thiên hừ lạnh một tiếng, phát tay áo rồi đi.

Mạc Phi Ly nhìn bóng lưng nam nhân, không biết nên khóc hay nên cười: Người này, sao lại dễ dàng bị ta làm cho tức giận vậy chứ...

Đứng dậy, cũng theo sau ly khai khỏi trúc lâu.

“Không phải chúng ta cần đi tới Tiêu Dao môn sao?” Mạc Phi Ly khiêu khiêu mi, ngồi trong xe ngựa nhìn thanh y nam tử ở đối diện.

“Xin lỗi, thiếu chủ, muốn gặp được Nam Cung Vọng không nhất thiết là phải đến Tiêu Dao môn”. Thanh y nam tử gọi là Cố Toàn ôm quyền, thanh âm cung kính trả lời.

“Thiếu chủ? Rốt cuộc người là ai? Người không phải là người của Tiêu Dao môn”.

“Thiếu chủ quả nhiên anh minh, thuộc hạ không phải là người của Tiêu Dao môn, bất quá tên của thuộc hạ xác thực là Cố Toàn”. Nói đến đây, Cố Toàn bỗng nhiên ngừng lại, nhãn thần kỳ quái nhìn y, sau đó mới nói: “Thuộc hạ là người của Yên Chi các”.

“Yên Chi các?!” Mạc Phi Ly chau mày, nghe lời nói vừa rồi, giễu cợt nói: “A, ta cũng không biết Yên Chi các có thu nhận nam nhân nha. Hay là nói người căn bản không phải là nam nhân?”

“Thiếu chủ hà tất như vậy, thuộc hạ chẳng qua cũng chỉ là lĩnh mệnh hành sự mà thôi”. Cố Toàn sắc mặt không đổi nói.

Sau khi nghe xong, y trầm tư trong chốc lát: “Người không sợ ta sẽ giết người bỏ trốn sao?”

“Trước khi đi môn chủ có dặn ta truyền lời lại cho thiếu chủ: ‘Ly nhi thật sự muốn bỏ đi, không muốn gặp mặt người bà ngoại này sao?’, nếu thiếu chủ thực sự muốn ly khai, thuộc hạ sẽ không ngăn cản”.

Sau khi nghe xong, trong mắt y chợt lóe lên sát khí.

Cố Toàn bất vi sở động, vẫn như trước cung kính nói: “Huống hồ...”

Mạc Phi Ly nghi ngờ nhìn hắc, không kiên nhẫn chờ hắc nói câu tiếp theo: “Nói”.

“Huống hồ, bằng hữu tốt của thiếu chủ — Nam Cung minh chủ chỉ sợ lúc này còn đang ở nơi đó làm khách”.

“Người đang uy hiếp ta?” Mạc Phi Ly nguy hiểm híp mắt nhìn chăm chăm nam tử đối diện, sắc mặt âm trầm. Quả thật đúng là y muốn gặp mặt Nhuyễn Hồng Tần, bất luận dùng cách nào đi nữa, y nhất định cũng phải gặp được nàng. Nhưng thật không ngờ bọn họ lại dùng Nam Cung Vọng để uy hiếp y, điều này thật sự đã kích khởi ý muốn giết chết nam tử trước mắt này của y.

Cổ Toàn vẫn không nhanh không chậm đáp: “Thuộc hạ không dám”.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Mạc Phi Ly nhắm mắt lại, ngồi dựa trên xe ngựa trầm mặc.

Mã xa chậm rãi di chuyển trên con đường lớn, hướng tới mục đích cần đến...

“Cung nghênh thiếu chủ”. Một đạo âm thanh êm tai tựa như một khúc nhạc tuyệt vời được tấu lên.

Chỉ tiếc...đối với Mạc Phi Ly lúc này mà nói, lại vô cùng buồn bực. Sắc mặt của y trong nháy mắt âm trầm thêm mấy phần.

Đây là Yên Chi các sao? Tiểu kiều lưu thủy (cầu nhỏ nước chảy), ngọc các quỳnh lâu, đẹp không thể tả, còn mang theo vài phần thi vị.

Mạc Phi Ly không kiên nhẫn quan sát Yên Chi các một phen, suy nghĩ vừa chuyển, nét mặt lập tức thay bằng một khuôn mặt tươi cười rực rỡ, đẹp đến say lòng người.

“Ly nhi, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Mạc Phi Ly nghe thấy tiếng nói, quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy một mỹ phụ nhân đang đi tới.

Nàng là... Nhuyễn Hồng Tần sao?

>> Hết đệ nhị thập chương

21. Chương 21

a455ae0996061b0a6b60fbbb

(Tương tự)

Đệ nhị thập nhất chương

...: O ...

“Bà là Nhuyễn Hồng Tần?” Mạc Phi Ly cẩn thận quan sát người đó một lượt, chậm rãi hỏi.

Mỹ phụ kia nghe thấy câu hỏi của y cười khanh khách không ngừng, ôn nhu nói: “Người nên gọi ta là ngoại tổ mẫu a”.

Mạc Phi Ly trợn to hai mắt, kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ) nhìn nàng, mỹ phụ nhân một thân y phục đỏ rực như lửa này nhiều lắm cũng chỉ trên dưới bốn mươi, lộ ra gương mặt xinh đẹp diễm lệ, phong vân vô hạn, năm tháng không hề lưu lại trên người bao nhiêu dấu vết.

“...Bà phải người bắt ta đến đây là có chuyện gì?”

“Ly nhi, lời này của ngươi là nói oan cho ta rồi. Với thân thủ của ngươi, ai có thể bắt ngươi được chứ? Rõ ràng là do ngươi tự nguyện muốn tới đây”. Nhuyễn Hồng Tần nói đến đây, đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển, từ ái nói: “Phụ thân của ngươi hẳn đã nói với ngươi về chuyện kế thừa Yên Chi các đi?”

“Đừng nói giỡn. Kế thừa Yên Chi các? Thật là buồn cười chết ta. Huống chi, không phải phụ thân đã làm giao dịch với bà rồi sao? Căn bản là ta không cần phải kế thừa Yên Chi các, có đúng hay không hả? Ngoại Tổ Mẫu”. Nói ra lời cuối cùng, y cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra từng chữ.

“Khanh khách ~ tôn nhi ngoan, quả thật ta cùng phụ thân của ngươi từng có giao dịch, chỉ tiếc a...cách đây không lâu hẳn đã làm trái lời hứa, giải độc cho Nam Cung Vọng. Như vậy giao dịch giữa chúng ta coi như

không tồn tại rồi. Tôn nhi ngoan, người khi nào thì có thể kế thừa Yên Chi các của ta đây a?” Nói đến đây, sắc mặt Nhuyễn Hồng Tần trở nên xinh đẹp dị thường, trong lời nói lộ ra nồng đậm trên choker.

“Ta...” Mạc Phi Ly nhất thời không nói ra lời, không biết phải trả lời thế nào mới tốt. Một lúc sau y cúi đầu xuống nói: “Ta mệt mỏi...Mang ta đi nghỉ ngơi”.

“Hảo, thân là ngoại tổ mẫu như ta cũng không thể để tiểu tôn tử duy nhất của mình bị mệt mỏi được. Người đâu, mau đưa thiếu chủ về sương phòng nghỉ ngơi”.

“Thiếu chủ, mời đi theo nô tỳ”. Một nữ nhân xinh đẹp vui vẻ lĩnh mệnh, dẫn Mạc Phi Ly đi tới sương phòng.

Mệt mỏi ngã xuống giường, tâm tư Mạc Phi Ly lúc này tựa như thủy triều cuộn cuộn chảy ra, thời thời khắc khắc qua đi lại có cảm giác mờ mịt hư không.

Chính y là người cố ý muốn gặp Nhuyễn Hồng Tần, nhưng đến khi gặp được rồi, y lại cảm thấy có chút vô lực cùng thất bại. Lúc đó người yêu cầu phụ thân giải độc cho Nam Cung Vọng cũng là y, mà bây giờ cũng vì vậy mới làm cái cơ cho Nhuyễn Hồng Tần phá bỏ ước định. Kế thừa Yên Chi các sao? Có thể đối với người khác mà nói đây là một chuyện vô cùng may mắn, nhưng đối với y mà nói, nó chỉ là một việc phiền phức, hơn nữa còn là một phiền phức cực lớn.

Lúc đầu nhìn thấy Nhuyễn Hồng Tần, y có cảm giác vừa kinh diễm, vừa quen thuộc. Cũng chính vì như vậy nên y mới cảm thấy thất bại. Chỉ thiếu nữa thì y đã chìm đắm trong sự ôn nhu của Nhuyễn Hồng Tần, không thể tự kiềm chế được. (Hk hiểu sao tác giả lại ghi bé Ly chìm đắm trong sự ôn nhu của NHT, ta có thấy gì đâu, vô lý quá).

Tự trừng phạt bản thân một phen, Mạc Phi Ly quyết định ‘biết địch biết ta’ mới có thể trăm trận trăm thắng. Vì vậy y lặng lẽ đi thăm dò xung quanh một vòng để tìm hiểu tình hình bên trong của Yên Chi các.

Nhanh nhẹn đi xuyên qua từng lầu các, y đã dò xét rất lâu nhưng cuối cùng lại không thu hoạch được gì. Mạc Phi Ly đang chuẩn bị trở về phòng tính toán bước tiếp theo, bỗng nhiên một tiếng va chạm hấp dẫn sự chú ý của y. Thanh âm phát ra từ trong căn phòng sát vách, y thận trọng mở cửa phòng, chỉ nhìn thấy một nam tử lão đạo ngã trên sàn, thân thể đụng phải cái ghế bên cạnh, có thể thấy rõ nam tử này không hề có một tia khí lực. Ngay lúc nam tử ngẩng đầu lên, đường nhìn của hai người giao nhau, trong mắt đều hiện lên sự kinh ngạc.

Nam tử này — chính là Nam Cung Vọng.

“Nam Cung huynh sao lại ở đây?” Mạc Phi Ly đánh vỡ không khí trầm mặc, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Nam Cung Vọng cười khổ nói: “Ta vốn dĩ muốn đến Tuấn Thiên cốc tìm người. Không ngờ trên đường đi lại bị phục kích, Yên Chi các dùng độc mời ta tới đây a”. Cười tự giễu, lại nói: “Hiện tại ta đã mất hết nội lực, thậm chí ngay cả khí lực để bước đi cũng không có”.

Mạc Phi Ly nhanh chóng nâng hân dậy, nhân tiện đặt tay lên mạch môn của hân kiểm tra, thoải mái cười nói: “Thập hương Nhuyễn cân tán. Không sao, ta có giải được”. Nói rồi, từ trên người lấy ra một lọ giải được đưa cho Nam Cung Vọng.

“Đa tạ”. Sau khi uống xong giải được, Nam Cung Vọng vẻ mặt cảm kích chân thành nói: “May mà có người, bằng không ta thật không biết sẽ như thế nào nữa. Bất quá, sao người lại ở đây?”

Mạc Phi Ly không để ý nhún nhún vai, cười nhạt: “Có người dùng danh nghĩa của người lừa ta tới đây. Trước mắt, người nên tiếp tục giả vờ như còn đang trúng độc mới là thượng sách”.

Nam Cung Vọng hiểu rõ gậy đầu, lại nói: “Ta phát hiện một bí mật”.

> Hết đệ nhị thập nhất chương

22. Chương 22

3bb18e2209f790521fd5a6770cf3d7ca7acbd54c

(Hình hổng liên quan tới chương)

Đệ nhị thập nhị chương

...: O ...

Mạc Phi Ly nghi ngờ nhìn hấn: “Là về Yên Chi các?”

“Không sai”. Nam Cung Vọng thần sắc nghiêm túc nói: “Trước đó, chuyện lệnh bài của các môn phái võ lâm bị trộm mất đã gây nên một hồi phong ba, nhưng mọi dấu vết lại hoàn toàn biến mất. Chúng ta từng cho rằng chuyện này là do Yên Chi các gây nên, nhưng lại không biết động cơ của bọn họ là gì”.

Mạc Phi Ly cẩn thận lắng nghe, đầu vô ý gật gù một cái, trực tiếp rơi vào một đoàn sương mù dày đặc.

“Trước ngày ta tới tìm người đã phát hiện trong mật thất của bản môn có một cuốn sách cổ xưa, liên xác định có liên quan tới việc này”. Nam Cung Vọng dừng một chút lại nói: “Trong đó ghi lại, hơn một trăm năm trước trong võ lâm có một vị anh hùng kiệt xuất đã đem một thân võ công của mình viết ra một bộ bí kíp vô địch thiên hạ, mà bí kíp đó được ghi lại trên lệnh bài của một vị chưởng môn, nhưng hơn một trăm năm sau, chính là hiện tại, không một ai biết lệnh bài đó đang nằm trong tay vị chưởng môn nào”.

“Thì ra là thế. Nhưng lấy tính cách của Nhuyễn Hồng Tần sẽ không vì nguyên do đơn giản như vậy mà động tâm?” Mạc Phi Ly suy đoán nói.

“Đúng vậy”. Nam Cung Vọng thở dài, chậm rãi nói: “Có người nói, môn võ công này luyện tới một cấp độ nào đó có thể làm cho con người cải lão hoàn đồng”.

Quả nhiên, nếu y đoán không sai tuổi tác của Nhuyễn Hồng Tần hiện giờ đã khá cao a, muốn cải lão hoàn đồng? Buồn cười. “Cải lão hoàn đồng. Ta không tin trên đời này thật sự có loại võ công giúp người ta kéo dài tuổi thọ”.

Nam Cung Vọng nghe xong lời này, bất đắc dĩ nói: “Không sai, nếu như ta là người ta quả thực cũng sẽ không tin chuyện này. Bất quá đối với nữ tử mà nói đây chính là một tuyệt học tối thượng”.

Mạc Phi Ly khẽ nhếch khóe miệng, lười biếng hỏi: “Được rồi, vậy môn võ công đó gọi là gì?”

“Tổ Hồi Quyết”. Nam Cung Vọng đáp.

“Khụ. Cái gì? Người xác định đó là ‘Tổ Hồi Quyết’???” Sẽ không là thật chứ? Lệnh bài đó là của Tuấn Thiên cốc sao?”

“Ta xác định. Sao vậy?” Nam Cung Vọng không hiểu nhìn y.

Mạc Phi Ly nhàn nhạt cười nói: “Không có gì”. Xem ra tuyệt đối không thể để lão yêu bà kia biết được chuyện này...

“Thời gian không còn sớm, ta cũng nên trở về phòng rồi. Nếu để cho Nhuyễn Hồng Tần biết được đọc trên người người đã được giải, chỉ sợ không phải là chuyện tốt”.

“A, hảo”. Nam Cung Vọng ngơ ngác nhìn y rời đi, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Khi trở lại phòng, Mạc Phi Ly lập tức thổi tắt nến lên giường. Xoay người tìm một vị trí thoải mái để nằm, trong lòng y nghĩ đến chuyện hôm nay, thật đúng là kinh ngạc không ít.

Đầu tiên là tìm được Nam Cung Vọng, rồi giúp hấn giải độc. Sau đó lại biết được mục đích Nhuyễn Hồng Tần muốn trộm lệnh bài của các môn phái. Mà điều làm cho y dở khóc dở cười chính là, tuyệt thế thần công mà Nhuyễn Hồng Tần muốn tìm không ngờ lại là sở học của y — ‘Tổ Hồi Quyết’, đây có phải là một trùng hợp ngẫu nhiên không a.

Trong đầu y chỉ cảm thấy ‘ong, ong’, không thể nào ngủ được. Thức một đêm cho tới khi hừng sáng, vừa nghĩ tới chuyện ra ngoài xem xét một chút, vừa lúc nhìn thấy Nhuyễn Hồng Tần tới đây tìm trước.

“Ly nhi, ngủ không ngon sao? Hay là có ta ở đây khiến cho người không thoải mái?” Nhuyễn Hồng Tần thanh âm thân thiết, ôn nhu hỏi.

Mạc Phi Ly chỉ thấy da gà chạy khắp nơi, toàn thân khó chịu: “Không có. Mọi thứ đều tốt, chỉ có chút nhớ nhà mà thôi”.

Nhuyễn Hồng Tần nghe vậy, cười vô cùng càn rỡ: “Nhớ nhà? Chứ không phải là đang nhớ tới tình nhân của người sao?”

Đồng tử Mạc Phi Ly trợn to, ngạc nhiên trừng mắt nhìn: “Người!” Làm sao có thể biết được...

“Ta? Muốn hỏi ta làm sao biết được có phải hay không?!” Nguyễn Hồng Tần không khách khí vạch trần.

Mạc Phi Ly không nói gì nhìn bà ta, nhưng trong lòng lại muốn biết rõ ràng.

Nhuyễn Hồng Tần nhân thần phiêu lãng, buồn bã nói: “Năm đó, vì một lời ước định, ta phải để Yên La gả cho Mạc Nghịch Thiên, nhưng đồng thời cũng vô cùng lo lắng cho Yên La. Nói thế nào đi nữa Yên La cũng là nữ nhi duy nhất của ta, là nữ nhi mà ta yêu thương nhất, Mạc Nghịch nổi danh lãnh khốc, vô tình, ta làm sao có thể yên tâm đem Yên La giao vào tay hắn được chứ? Vì vậy ta từng an bài một số ám vệ đi theo bảo hộ bên người Yên La, cho tới bây giờ những người đó vẫn ở trong Tuấn Thiên cốc giúp ta theo dõi nhất cử nhất động mọi chuyện”.

Nói đến đây, nhìn thoáng qua Mạc Phi Ly, thanh âm lại trở nên ôn nhu nói: “Yên La, đứa bé kia mệnh thật khổ, vốn chỉ là một lời ước định, vậy mà hết lần này tới lần khác lại đi yêu Mạc Nghịch Thiên. Sau khi sinh con lại càng trở nên u oán, tinh mịch, thậm chí không lâu sau liền hương tiêu ngọc vẫn. Nhưng nó thương người, không chỉ bởi vì người là nữ tử duy nhất của nó, mà càng bởi vì người là nữ tử của nó cùng Mạc Nghịch Thiên”.

Vừa nói đến đó, giọng nói của bà ta liền thay đổi, kích động nói: “Lão Thiên thật không có mắt. Nó làm sao có thể nghĩ tới, các người đều là nam tử, hơn nữa còn là phụ tử ruột thịt, cư nhiên lại yêu nhau say đắm. Chuyện này quá hoang đường, là *** loạn, là điên đảo luân lý! Người cho rằng ta sẽ cho phép quan hệ loạn luân đó phát sinh sao? Ta không được, Mạc Nghịch Thiên cũng đừng hòng được! Ta muốn Mạc Nghịch Thiên phải bồi tội với Yên La của ta dưới hoàng tiền! Ha ha ha...”

Mạc Phi Ly lạnh nhạt nhìn nữ nhân gần như đã phát điên, trong mắt tràn đầy đồng tình cùng thương hại, trào phúng nói: “Người thích nàng? Người thích Nguyễn Yên La”. Vốn chỉ là một câu nghi vấn, nhưng sau đó lại cực kỳ khẳng định.

>> Hết đệ nhị thập nhị chương

23. Chương 23

Đệ nhị thập tam chương

...: O ...

Nhuyễn Hồng Tần nghe thấy, hướng về Mạc Phi Ly điên cuồng hét to: “Không có! Ta không có! Nó là nữ nhi của ta, ta làm sao có thể thích nó?! Ta không giống như người và Mạc Nghịch Thiên, không biết xấu hổ, làm ra chuyện loạn luân như vậy”.

Người phụ nữ đáng thương, rõ ràng là yêu, lại chấp nhất không chịu thừa nhận, khiến cho bản thân sống trong đau khổ...

Mạc Phi Ly đứng ở phía xa thở dài nói: “Nàng đã chết”.

Trong mắt Nguyễn Hồng Tần hiện lên sự hung ác nói: “Thì tính sao? Ta phải vì nó báo thù! Ta phải vì Yên La báo thù! Ta phải làm cho Mạc Nghịch Thiên chết không được tử tế!!!”

Mạc Phi Ly cảnh giác, sắc mặt trầm xuống, sát khí chợt lóe: “Bà đến tột cùng là muốn làm gì?” Một người đã trở nên điên cuồng thì rất khó kiềm chế được hành vi của người đó. Nếu sự thù hận của bà ta đã sâu tới như vậy, chỉ sợ phụ thân sẽ nguy hiểm.

“Làm gì? Báo thù mà thôi. Bất quá người yên tâm, người là nữ tử duy nhất của Yên La, tuy rằng trong cơ thể người chảy dòng máu của tên đáng chết Mạc Nghịch Thiên kia, nhưng ngoại tổ mẫu sẽ không thương

tổn tới người đầu. Khanh khách...” Nhuyễn Hồng Tần thu lại thái độ điên cuồng vừa rồi, biến trở về hình dáng quyền rũ động lòng người, không ngừng phát ra tiếng cười ‘khanh khách’ như chuông bạc (ọe, tiếng cười của bà này mà như chuông bạc, ta *run rẩy*), lại làm cho người nghe thấy kinh hãi (đúng, đúng, *vỗ tay*).

“Bà...! Bà trộm lệnh bài của các môn phái để làm gì?” Mạc Phi Ly thuận miệng hỏi sang chuyện khác.

Nhuyễn Hồng Tần đưa tay hất tóc, thần thái phóng đảng nói: “Ly nhi ngoan, có điều người chưa biết a? Bên người Nam Cung Vọng cũng có rất nhiều ám vệ của ta nha ~”.

Quả nhiên...Nhân thần Mạc Phi Ly tối sầm lại, sâu đậm liếc nhìn mỹ phụ nhân trước mắt: “Tổ Hài Quyết không thể làm cho người ta cải lão hoàn đồng, càng không thể cải tử hồi sinh. Huống hồ, muốn luyện được nó phải có thể chất thuần âm đặc thù”.

Nhuyễn Hồng Tần lớn tiếng hét to: “Ta không tin!” Yên La của ta...

“Hừ, tin hay không thì tùy bà. Ta chỉ ăn ngay nói thẳng mà thôi”. Mạc Phi Ly không kiên nhẫn nói. Trong lòng chỉ mong nữ nhân điên cuồng này buông bỏ chấp nhất.

“...Được thôi, việc này ta có thể bỏ qua. Thế nhưng, ta tuyệt đối không tha cho Mạc Nghịch Thiên!!!”

“Phụ thân cũng không sai. Người chỉ là không thương mẫu thân mà thôi...” Mạc Phi Ly cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhân thần mê ly nói.

Nhuyễn Hồng Tần cười lạnh nói: “Hắn không có sai?! Yên La càng không sai! Nó chỉ là không nên yêu một tên lang tâm cầu phế!”

“...” Mạc Phi Ly chỉ có thể trầm mặc. Trong chuyện tình cảm, không thể nói ai đúng ai sai. Cũng giống như tình yêu của y và Mạc Nghịch Thiên, đối với người khác mà nói đó là trái luân thường đạo lý; nhưng đối với bọn họ mà nói, yêu chính là yêu, cũng không để ý đó là tình yêu giữa tình nhân hay là thân nhân, càng không cần để ý tới người ngoài nhìn bọn họ như thế nào.

“Hừ, đến lúc đó, ta sẽ để cho người tự mình chứng kiến tình nhân thân ái của người chết không chỗ chôn là như thế nào”. Nhuyễn Hồng Tần thần sắc dữ tợn nói, sau đó phát tay áo rời đi.

Nghe xong lời của bà ta, Mạc Phi Ly nặng nề ngã xuống đất, trong lòng cảm thấy thấp thỏm bất an. Đột nhiên ngửi thấy một đợt hương thơm, song y cũng không quá để ý. Thời gian qua đi, lại cảm thấy toàn thân khô nóng khó nhin, cả người vô lực, vì vậy vội vàng vận công lại phát hiện bản thân không còn chút công lực nào, nhất thời biến sắc. Sắc mặt tức khắc trở nên tái mét.

Chết tiệt! Là ‘Tơ tình’!!! Thời gian lâu như vậy, y cứ nhiên không nhận ra? Y cũng không sợ bị độc chết, nhưng không ngờ Nhuyễn Hồng Tần lại hạ mị độc ‘Tơ tình’ lên người y.

Trong đầu ‘oanh’ lên một tiếng, thân thể lão đảo muốn ngã. Đột nhiên, một đôi tay vững vàng đỡ lấy cơ thể y, ôm y vào trong lòng.

Y ngẩng đầu lên nhìn, cả kinh nói: “Phụ thân...!”

>> Hết đệ nhị thập tam chương sắp tới, sắp tới rồi... *Cười gian*

Thiên Ly

24. Chương 24

Đệ nhị thập tứ chương

...: O ...

Mạc Phi Ly chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, yếu đuối dựa vào trong lòng nam nhân, thân thể khó nhin cọ cọ vài cái: “Người làm sao...Người làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?!”

Mạc Nghịch Thiên nhìn thiên hạ trong lòng, vẻ mặt ửng đỏ, mị hoặc quyền rũ, nhân thần mê ly, rõ ràng là bị trúng độc. Nghĩ đến đây, thân thể hắn chấn động, chau mày hỏi: “Trúng độc gì?”

Mạc Phi Ly chỉ cảm thấy cả người lạnh giá, cười khổ nói: “Nếu chỉ bị trúng độc căn bản không thể gây thương tổn cho ta được. Nhưng không ngờ Nhuyễn Hồng Tần lại hạ ‘Tơ tình’... “

“Tơ tình?” Thì ra là thế...Nếu đã như vậy...

Nhân thần Mạc Nghịch Thiên tối sầm lại, đem thiên hạ trong ngực bế lên, nhẹ nhàng đặt lên giường.

“Người muốn làm gì?” Mạc Phi Ly hoảng loạn, vội vàng la lên.

Thanh âm Mạc Nghịch Thiên lạnh như băng: “Giải độc”.

Mạc Phi Ly hít một hơi khí lạnh, cả kinh nói: “Không cần, cái này căn bản không phải độc, không cần giải. Chỉ cần chịu đựng qua mười hai canh giờ, được tính sẽ tự động tiêu tan”. Nói rồi, sống chết đẩy nam nhân đang đè lên người mình ra, đáng tiếc do trúng phải ‘Tơ tình’ nên hiện tại y không còn một chút sức lực nào cả.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của nam nhân, chỉ có thể cười tự giễu, xem ra hôm nay không thể chạy thoát rồi a...

Nam nhân nhân thần u ám nói: “Chịu đựng qua mười hai canh giờ? Người nên biết trong mười hai canh giờ đó người phải chịu đựng sự thống khổ sống không bằng chết”. Hắn sẽ không để cho y chịu đau khổ như vậy...

Âm thầm thở dài, Mạc Phi Ly quyết định buông xuôi để nam nhân tùy ý muốn làm gì thì làm. Hai tay đưa lên vòng qua hông nam nhân, khép lại phượng mâu, sắc mặt ửng đỏ hướng thân thể dán về phía nam nhân.

Mạc Nghịch Thiên nhìn thiên hạ dưới thân, nôn nóng giải khai toàn bộ vật chướng ngại trên thân thể hai người, cho đến khi cả hai hoàn toàn trần truồng. Môi lưỡi cũng không nhịn được nữa cấp tốc hạ xuống đôi môi đỏ mọng của thiếu niên, đầu lưỡi nóng rực cuốn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn cùng chơi đùa, dây dưa.

“Ngô ân...Ân”. Thân thể Mạc Phi Ly càng ngày càng nóng, giống như đang bị vây trong một lò lửa lớn, nước mắt không nhịn được tràn ra khỏi mi, đôi môi vừa say mê vừa khó khăn hấp thụ nước bọt của nam nhân, hai tay vô thức chà sát khắp người nam nhân, ý đồ muốn làm cho bản thân được giải thoát khỏi cơn nóng này.

Thân mình Mạc Nghịch Thiên khẽ run lên, toàn thân căng cứng, mồ hôi chảy đầm đìa, da thịt càng dán sát vào thân thể non mềm của người dưới thân. Cường chế dục hỏa đang cháy hừng hực trong người, ôn nhu vuốt ve cơ thể mềm mại của thiếu niên, một đường đi xuống phía dưới, cảm nhận dục vọng non nớt đã ngẩng cao đầu từ lâu, tà ác vươn tay bắt lấy.

“A...” Mạc Phi Ly chỉ cảm thấy hạ thân thắt chặt, thở nhẹ một hơi, cong người về phía nam nhân, trên lưng một trận tê dại. Theo bàn tay nam nhân khi nặng khi nhẹ vỗ về chơi đùa cùng với tác dụng của mị dược, y rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà hé miệng rên rỉ.

“A a...Ân ân a...Ngô..cáp”

Thân thể run run, y ngượng ngừng nhắm chặt hai mắt, y cư nhiên bị phụ thân chơi đùa mà đạt cao trào...

Tách ra đôi chân thon dài trắng mịn của thiếu niên, con người Mạc Nghịch Thiên tối sầm nhìn chăm chăm mật huyết không ngừng hé ra hợp lại của y.

Mạc Phi Ly sợ hãi co rúm hạ thân, y cảm nhận rõ ràng ngón tay nam nhân theo huyết khẩu chậm rãi trượt vào trong u cốc, theo bản năng y vội vàng muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng tên nam nhân kia sao có thể để cho y thực hiện được ý đồ, hai tay nhanh chóng bắt lấy cổ chân y, buộc chúng phải mở rộng ra. Một ngón, hai ngón, ba ngón, bốn ngón, bốn ngón tay thon dài ở bên trong tiểu huyết tùy ý trêu đùa, bởi vì trước đó trúng mị dược nên lúc này y không hề cảm thấy đau đớn chút nào, thậm chí còn chút thư sướng tê dại, y có thể cảm nhận được dục vọng trong người càng ngày càng mãnh liệt.

“Ân ân...Cáp...A cáp, a...Từ bỏ...Ân ân ~”

Nam nhân không mấy may để ý đến sự khẩn cầu của thiếu niên, đầu lưỡi nóng bỏng một mực ở bên trong truy đuổi chiếc lưỡi mềm mại. Sau nụ hôn đầy kích tình, một sợi tơ bạc từ trong khoang miệng thiếu niên

tràn ra càng thêm mị diễm, đầu lưỡi nam nhân lại tiếp tục hạ xuống trên hai khóa hồng anh trước ngực y, nhẹ nhàng gặm cắn.

“Ân...Ngô...”

Nam nhân bất thành linh rút ngón tay ra khỏi mật huyết, Mạc Phi Ly chỉ cảm thấy phía dưới vô cùng trống rỗng, dưới tình thế cấp bách không tự chủ thốt ra: “Không nên...đi, ta còn muốn...Ân...”

Mạc Nghịch Thiên tà mị cười, ở bên tai y thổi khí: “Lập tức sẽ cho người”.

Mạc Phi Ly nghe thấy lời nói vô sỉ của hắn càng thêm ngượng ngùng, chỉ hận không thể tìm một cái động để chui vào. Trong lúc y còn đang miên man suy nghĩ, hai chân đã bị nam nhân mở ra vòng qua bên hông, y ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi hít mạnh một hơi, phân thân cực đại cứng rắn của nam nhân lúc này đang đè ngay trước cửa huyết của y.

“Không, đừng...A a”.

Còn chưa nói xong, tiểu huyết đã bị cự vật cứng rắn nóng như lửa mạnh mẽ xông vào. Thân thể thật giống như bị người chặt ra thành hai, y nhịn không được cúi đầu nức nở.

Đau quá! Đau chết đi được! Cho dù trong người đã có mị được thúc đẩy, y vẫn cảm thấy đau đớn như bị nứt ra.

“Đi ra, mau đi ra...Ta chịu không nổi...A!”

Mạc Nghịch Thiên cố gắng đè nén xúc động trong cơ thể, thở hổn hển nói: “Ngoan, chịu đựng một lát là tốt rồi...Lập tức sẽ không đau”.

Bị cự vật xâm nhập, mật huyết nhỏ nhắn vô pháp thừa nhận phân thân thô to của nam nhân, run rẩy co rút, ngay tại chỗ hai người kết hợp, y chỉ cảm thấy nóng như lửa đốt. Mạc Phi Ly trừng to mắt phượng phủ đầy hơi nước, cắn răng, chủ động rướn người về phía trước làm cho dục vọng của nam nhân càng cắm sâu vào mật huyết, đau đến phát run.

Mạc Nghịch Thiên yêu thương hôn lên giọt lệ trên khóe mắt y, nhẹ nhàng rút cự vật ra ngoài một nửa rồi ngừng lại, hít sâu, phân thân như lưỡi dao sắc bén không tiếng động lại một lần nữa cắm vào, đi đến chỗ sâu nhất.

Mạc Phi Ly không chịu nổi, kinh hô một tiếng...

Nam nhân mặc kệ tiếng kêu sợ hãi của y, rốt cuộc không thể khống chế được nữa, dục vọng cứng rắn vô cùng cấp tốc ở bên trong mãnh liệt trỗi dậy, hắn đã nhẫn rất lâu a.

“A a a...Ân...” Mạc Phi Ly vốn còn đang vô cùng thống khổ, dưới động tác của nam nhân cả người dần dần trở nên tê dại, thư sướng, cùng với tác dụng của mị được, y ức chế không được mà phóng dăng rên rỉ.

Cao trào qua đi, y còn đang chìm đắm trong cảm giác vui sướng, nam nhân vẫn không buông tha cho y, một lần nữa mạnh mẽ xâm nhập vào tiểu huyết chặt chẽ ấm áp. Nam nhân gầm nhẹ một tiếng, chế trụ eo thon của y, lần thứ hai hung hăng va chạm.

“A ~” Phân thân vốn đã mềm nhũn của Mạc Phi Ly một lần nữa đứng lên, tùy ý tiếp nhận đợt tập kích thứ hai, y chủ động phối hợp với động tác của nam nhân, chậm rãi đóng cửa thất lưng.

Thật lâu sau đó, khi y đã hoàn toàn chìm trong dục vọng, ngay cả tiếng rên rỉ cũng khàn đi, nam nhân mới găm lên một tiếng, đem mầm móng nóng rực của mình trút vào chỗ sâu nhất trong cơ thể y, cùng y đạt đến cao trào

~~> Hết đệ nhị thập tứ chương

25. Chương 25

Đệ nhị thập ngũ chương

...: O ...

Hoan ái qua đi, Mạc Phi Ly cả người vô lực nằm dưới thân nam nhân thở hổn hển, con người phủ đầy hơi nước. Ngẩng đầu nhìn nam nhân vừa mới triển miên với mình, y dùng thanh âm vẫn còn khàn khàn chậm rãi hỏi: “Sao người có thể xuất hiện đúng lúc như vậy?”

Mạc Nghị Thiên yêu thương thay y lau đi những giọt mồ hôi, ôn nhu nói: “Ta vẫn luôn để cho Được Ẩn đi theo người”.

Mạc Phi Ly bắt mạch cau mày: “Người lại để cho hắn theo dõi ta”.

“Ta sợ người sẽ xảy ra chuyện”. Nam nhân nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve chân mày đang nhíu chặt của thiếu niên.

Mạc Phi Ly trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nhưng bên ngoài vẫn cố mạnh miệng: “Ta cũng không phải tiểu hài tử”.

Khóe miệng khẽ nhếch, Mạc Nghị Thiên ôm y càng chặt hơn: “Ta biết”.

“Nhuyễn Hồng Tồn có làm gì người hay không?”

“Không có, bất quá chỉ bị bà ta phát tán ‘Tơ tình’ lên người”. Y cắn răng nghiêng lợi nói, sau đó hung tợn trừng mắt nhìn nam nhân đang ăn đậu hủ của mình: “Thật bất hạnh lại để cho người chiếm được tiện nghi”.

“Nga?!” Nam nhân nhíu mày, động tác trên tay càng thêm cẩn thận, một đường trượt tới u cổ của thiếu niên.

Hơi thở Mạc Phi Ly ngay lập tức trở nên dồn dập, trong lòng vô cùng oán hận bản thân, lại không thể tránh thoát được ngón tay đang vẽ loạn trên người y. Toàn thân y bây giờ đau nhức vô cùng, làm gì còn khí lực để đẩy người nam nhân đang muốn làm gì thì làm kia.

Giữa lúc y còn đang gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mắt thấy bản thân sắp bị ‘ăn’ lần thứ hai thì.....

“Bính” một tiếng, đại môn bị người vô tình đá văng ra, ngay sau đó ——

“Phi Ly. Chúng ta tới cứu người đây. Người

” Mộ Phù Dao hào hứng xông vào phòng, nhìn thấy tình huống trước mắt, suy nghĩ bỗng chốc trở nên trống rỗng.

Hồi tưởng lại trước đó, tới a ~ chúng ta cùng xem suy nghĩ của Phù Dao trước khi đập cửa

~~Mộ Phù Dao: Hắc hắc, Mạc Phi Ly a Mạc Phi Ly, không nghĩ tới người cũng sẽ có một ngày lâm vào tình cảnh nguy khốn để cho ta đến giúp. Xem ta sau này làm thế nào uy hiếp người ~ a ha ha ha ~~ ta thật là thiên tài... Yêu, thiên tài là có ý gì? Quên đi, mặc kệ nó.

Hảo, bây giờ trở về với hiện tại.

Thiên a ~ thiên a!! Lão thiên!!! Y nhìn thấy cái gì? Y hiện tại đang nhìn thấy cái gì? Ở trên giường chính là hai nam nhân... (Lời vô ích! Đây là đam mỹ, chẳng lẽ lại là một nam một nữ?), cả hai người đều không mặc quần áo... Cái quan trọng hơn chính là hai người kia còn là phụ tử...Phụ tử!

Nhạc Thư Hành khó hiểu nhìn người đang đỡ đỡ trước cửa: “Làm sao vậy? Phù Dao? Sao vẫn còn đứng ở ngoài này làm gì? Mau vào đi thôi”. Nói rồi, hắn liền kéo tay người còn đang ngốc lăng bước vào trong phòng. Sau lưng Nam Cung Vọng cũng theo sát hắn.

Đây là ——

Thiên a! Hắn đã sớm nghĩ tới điều này... Chỉ là, không ngờ lại bị vạch trần dưới tình huống như vậy.

Nhạc Thư Hành nhìn Mộ Phù Dao vẫn còn đang ngốc lăng, vô lực thở dài một tiếng. Quay đầu nhìn ra sau, một Nam Cung Vọng vốn luôn luôn lạc quan lúc này lại chột vật ngã ngồi dưới đất, sắc mặt trắng xanh luân chuyển, khó coi vô cùng.

Mạc Phi Ly dở khóc dở cười nhìn ba người đột nhiên xông vào, trong lòng cảm khái vô hạn...

Y hẩn là nên cảm tạ bọn họ a, ít nhất cũng giúp y thoát khỏi một kiếp bị ‘ăn’, tuy rằng không lâu trước đó y đã bị ai kia ‘ăn’ đến no nê thỏa thích.

Nhưng tình huống lúc này là gì đây? ‘Bị bắt gian tại trận’??? -_-|||

“Đi ra ngoài”. Khuôn mặt tuyệt luân của Mạc Nghịch Thiên đen kịt, thanh âm như hàn băng.

Chết tiệt, lại bị cắt đứt ngay tại thời khắc quan trọng như vậy...Hẩn, muốn giết bọn họ!

“A, hảo hảo. Các người nhanh lên một chút a, Yên Chi các đã bắt đầu hành động rồi”. Nhạc Thư Hành nhìn nam nhân đang phát ra hàn khí đủ để đóng băng cả ba thước đất, thức thời lôi kéo hai người còn đang ngây như phỗng biến mất ngoài cửa.

Mạc Phi Ly lạnh nhạt nhìn mọi chuyện, thanh âm sâu kín nói: “Sao bọn họ lại tới đây?”

Cư nhiên lại để cho bọn họ nhìn thấy tình huống này... Chắc chắn sau này sẽ bị người nào đó cười nhạo cho xem.

“Vị trí của Yên Chi các không dễ tìm”. Mạc Nghịch Thiên đứng dậy mặc quần áo, cũng thuận tiện giúp thiếu niên còn đang vô lực mặc y phục.

Mạc Phi Ly hiểu rõ gật đầu: Cho nên mới phải nhờ vào khả năng thu thập tình báo của Thất Thần cung hỗ trợ. Nhưng — y sẽ không dễ dàng tha thứ cho hẩn nhanh như vậy đâu!

Y dùng đôi mắt như sắp phun ra lửa nhìn chằm chằm nam nhân đang tự ý ôm y vào lòng, vận khinh công bay đi.

>> Hết đệ nhị thập ngũ chương

26. Chương 26

Đệ nhị thập lục chương

...: O ...

Ở bên ngoài Yên Chi các, nhóm người Mộ Phù Dao đứng đợi hồi lâu có chút không kiên nhẫn. Chợt, bóng đen hiện ra, chỉ thấy một nam tử cao to đang ôm chặt một thiếu niên tuyệt mỹ phiêu dật.

Đến rồi, trong tâm mọi người lóe lên, giữa lúc đoàn người định rời đi, thì —

“Khanh khách ~ các vị muốn đi đâu a?” Một mỹ phụ nhân toàn thân cung trang đẹp dễ xuất hiện ngăn cản đường đi của bọn họ, ở phía sau bà ta có hơn hai mươi nữ tử xinh đẹp toàn thân đều vận cung trang giống nhau. “Làm sao vậy? Ly nhi ngoan, mới có hai ngày đã đợi không được muốn rời khỏi ngoại tổ mẫu rồi sao?”

Vừa mới từ trong khiếp sợ vì chuyện trước đó hồi phục lại, Mộ Phù Dao lần thứ hai mang vẻ mặt không thể tin được nhìn Mạc Phi Ly, lẩm bẩm nói: “Thiên a...Người phụ nữ này chắc không phải là lão yêu bà thành tinh đó chứ? Nói ra ai tin a...Bất quá, tính cách của bà ta hình như vô cùng tệ hại. May mà Phi Ly không giống bà ta, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh a...”

“...”

“...”

“... ..”

Không gian bỗng chốc trở nên tĩnh mịch yên ắng, trên mặt mọi người rơi xuống vô số vạch đen, hơn hai mươi nữ tử vận cung trang cự kỳ ăn ý không hẹn mà cùng lùi về sau ba thước.

Mà ở đối diện, vẻ mặt Nhuyễn Hồng Tàn từ từ trở nên đen kịt đứng yên ở đó, trên người tỏa ra sát khí nồng nặc...

Mạc Phi Ly chỉ có thể vỗ trán than thở mỗ đại cung chủ thần kinh thô. Ngay trong thời khắc sắp cùng kẻ địch sống chết một trận, y còn có thể nói ra những lời ngu ngốc như vậy, đầu óc cũng không phải bị hư bình

thường a. Lần thứ một trăm lẻ một sâu đậm thở dài, y vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười nhìn Mộ Phù Dao vẫn còn chưa hiểu rõ tình huống lúc này.

Mạc Nghịch Thiên tuy rằng vẫn mang bộ mặt vạm vỡ năm đóng băng, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên đã tiết lộ tâm tình của hắn giờ khắc này.

Nhạc Thư Hành bất động thanh sắc ôm vợ mình vào lòng, trong bụng thì đang suy nghĩ bất cứ lúc nào cũng có thể tùy thời bỏ của chạy người. Hiển nhiên đối với việc vợ yêu nhà mình thỉnh thoảng nói ra những lời kinh người đã sớm thành thói quen.

Còn bộ dáng của Nam Cung Vọng phải nói là muốn có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu, miệng há thật to, còn có một ít nước miếng theo khóe miệng không ngừng chảy xuống, cảm đoán chừng là bị trật khớp rồi, thoạt nhìn —— ân, tựa như tên ngốc.

Yêu, y hình như nói sai cái gì rồi... A~a

ai tới cứu y

Một hồi mây đen phủ đầy đầu, Mộ Phù Dao lúng túng liếc nhìn mọi người tại hiện trường, sau đó ôm chặt lấy người yêu của mình, dùng đôi mắt chứa đầy lệ quang trong suốt hướng hắn cầu cứu.

Khuôn mặt Nhuyễn Hồng Tần lúc này đã đen đến nỗi không thể đen hơn được nữa, thanh âm bén nhọn hung tợn nói: “Tiểu tử thôi! Người là ai? Ta hận nhất chính là người khác gọi ta là lão yêu bà. Hôm nay ta tuyệt đối sẽ không tha cho người”.

“Ta, ta đâu có cố ý ~ A

thật đáng sợ nga ~~ Thư Hành, cứu ta

” Mộ Phù Dao rất không có hình tượng đem đầu rúc sâu vào trong ngực nam nhân, không ngừng cọ qua cọ lại.

“Ngoan, không nên ồn ào”. Nhạc Thư Hành cương chiều xoa đầu y, nhẹ giọng dỗ dành. Không — phải nói là, giống như đang dụ dỗ cún con vậy.

“ ... ”

Hiện trường lần thứ rơi vào trạng thái trầm mặc, bất quá không tới một khắc, mọi người đã hồi phục lại tinh thần. Đối với hành động cực kỳ đáng khinh của hai vợ chồng kia, hai phe địch ta đều có chung nhận thức, rất ăn ý quyết định trực tiếp mặc kệ cặp đôi ngu ngốc đó.

“Khanh khách ~ Mạc Nghịch Thiên, hắn là bây giờ người đang cảm thấy rất khó chịu có đúng không?” Lão yêu bà không hổ là lão yêu bà, trong chớp mắt đã khôi phục lại thần sắc vốn có, thanh âm ồm ồm khiến người rợn tóc gáy vang lên.

“Ta không hiểu ý tứ của bà. Thân thể của ta rất tốt.” Bằng sơn cũng không hổ là bằng sơn, Mạc Nghịch Thiên dùng thanh âm lạnh lùng đáp trả.

“Hừ, người không cần phải giả bộ”. Nhuyễn Hồng Tần đưa tay hất tóc, yêu mị nói: “Chỉ sợ người không biết a, trong ‘Tơ tình’ mà Ly nhi trúng phải còn trộn lẫn thêm ‘Ngũ độc chu ti (tơ ghen)’, độc này đối với người trúng phải nó không gây bất kỳ tổn hại nào, thế nhưng...đối với người hoan ái cùng người trúng độc lại không thể tránh khỏi nha...Ha ha~~” Nói đến đây, bà ta lại lộ ra thần sắc điên cuồng, không ngừng cười to.

Mạc Nghịch Thiên lạnh lùng nói: “Đúng là ta không biết chuyện này”. Dừng một chút, hắn dùng ánh mắt quái dị liếc nhìn bộ dạng điên cuồng của Nhuyễn Hồng Tần, giễu cợt nói: “Nhưng cơ thể của ta vẫn rất tốt”.

Nhuyễn Hồng Tần kinh ngạc nhìn chằm chằm Mạc Nghịch Thiên, vẫn cười như điên nói: “Làm sao có thể? Mạc Nghịch Thiên, người cứ mạnh miệng đi, sau đó người sẽ sống không bằng chết, ha ha ha ~ Yên La, cuối cùng ta cũng đã vì con mà báo thù được rồi”.

Nhìn bộ dạng điên cuồng của Nhuyễn Hồng Tần, Mạc Phi Ly có chút không đành lòng. Thầm than một tiếng, quên đi, nói cho bà ta biết vậy, dù thế nào đi nữa bà ta cũng là ngoại tổ mẫu của y... “Cái kia, quấy rầy một chút a”.

Nhuyễn Hồng Tần nghi ngờ nhìn y: “Có chuyện gì? Muốn cầu ta đưa giải dược cho hấn sao? Vô dụng thôi, độc này căn bản không có giải dược. Ly nhi ngoan, không phải ta đã nói sẽ cho người tận mắt chứng kiến bộ dáng chết không chỗ chôn của hấn hay sao? Rất nhanh thôi người sẽ được nhìn thấy!”

“Phụ thân quả thật không trúng độc”. Ai, người này thật sự là tự đại mà...

“Cái gì?” Nhuyễn Hồng Tần tròn mắt, cực kỳ không tin.

“Người quả thật không trúng độc. Kỳ thực từ nhỏ thân thể ta đã được điều dưỡng qua mọi loại thảo dược cho nên bách độc bất xâm. Bất kỳ loại độc nào đi vào trong người ta cũng đều tự động hóa giải”. Nói xong y có chút áy náy liếc nhìn ngoại tổ mẫu của mình.

A...Sắc mặt tái nhợt, bộ dạng trông như tùy thời đều có thể hôn mê. Xem ra là bị đả kích rất lớn nha...

Nhuyễn Hồng Tần trong miệng dường như bị tắc nghẽn, một lúc sau mới khó khăn hỏi: “Vậy...Tại sao người lại trúng ‘Tơ tình’?”

Mạc Phi Ly quyết định làm việc thiện thì làm cho trót, khó có được hảo tâm, lần thứ hai giải thích: “‘Tơ tình’ là mị dược không sai, chỉ có điều nó không phải là độc dược...”

“Ầm” một tiếng, đầu óc Nhuyễn Hồng Tần hoàn toàn trống rỗng, ngơ ngác đứng cứng ngắc tại chỗ, trong miệng thì trào không ngừng: “Hấn không trúng độc...Hấn không trúng độc...”

Thương tiếc nhìn ngoại tổ mẫu của mình, Mạc Phi Ly hai mắt nhắm lệ vùi đầu vào trong ngực nam nhân, hai vai không ngừng lay động.

“Ly nhi...” Nam nhân thật sâu thở dài, muốn làm cho y thoải mái.

“Ha ha ha...Thực sự là quá buồn cười... Ha ha ha hắc hắc”. Một trận cuồng tiếu oanh động trời đất phát ra, Mạc Phi Ly cuối cùng cũng không khống chế được nữa ngẩng đầu lên, cười đến nghiêng ngã.

“...”

Mọi người cảm thán: Nguyên lai Mạc Phi Ly chẳng những là hồ ly mà còn là hóa thân của ác ma...

Một trận gió lạnh thổi qua, đoàn người ở phía xa chậm rãi ly khai khỏi Yên Chi các...

HOÀN

Ặc ặc...cái kết thúc của truyện này ta không biết phải nói như thế nào.

Truyện này không được như mong muốn của ta cho lắm.

Hi vọng mọi người thông cảm, đồng thời cảm ơn thời gian qua mọi người đã theo dõi!!!

Thân!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-thuong-tang>